Éxodo

CAPÍTULO 1

1 Agora ben, estes son os nomes dos fillos de Israel, que chegaron a Exipto; cada un e a súa casa viñeron con Xacob.
2 Rubén, Simeón, Leví e Xudá,
3 Isacar, Zabulón e Benxamín,
4 Dan, Neftalí, Gad e Aser.
5 E todas as almas que saíron dos lombos de Xacob eran setenta, porque Xosé xa estaba en Exipto.
6 E morreu Xosé, todos os seus irmáns e toda esa xeración.
7 E os fillos de Israel foron fecundos, creceron en abundancia, multiplicáronse e foron moi poderosos; e a terra encheuse deles.
8 Agora xurdiu un novo rei sobre Exipto, que non coñecía a Xosé.
9 E díxolle ao seu pobo: "Velaí, o pobo dos fillos de Israel é máis e máis poderoso ca nós.
10 Veña, tratémoslles con prudencia; para que non se multipliquen, e ocorre que, cando cae algunha guerra, tamén se unirán aos nosos inimigos e loitasen contra nós, e así os saquen da terra.
11 Por iso puxéronse sobre eles xefes de tarefas para que os aflixesen coas súas cargas. E construíron para o faraón cidades do tesouro, Pitón e Ramsés.
12 Pero canto máis os aflixían, máis se multiplicaban e medraban. E estaban tristes polos fillos de Israel.
13 E os exipcios fixeron servir con rigor os fillos de Israel:
14 E amargaron as súas vidas coa dura servidume, en morteiro, en ladrillo e en toda clase de servizos no campo: todo o seu servizo, no que lles fixeron servir, foi con rigor.
15 E o rei de Exipto díxolles ás parteiras hebreas, das cales se chamaban unha Sifra e a outra Puah:
16 E díxolle: "Cando fagades o oficio de parteira ás mulleres hebreas, e as vexades sobre os bancos; se é un fillo, matalo; pero se é filla, vivirá.
17Pero as parteiras temían a Deus e non fixeron o que lles mandou o rei de Exipto, senón que salvaron a vida aos nenos.
18 E o rei de Exipto chamou ás parteiras e díxolles: "¿Por que fixestes isto e salvastes a vida aos nenos?
19 E as parteiras dixéronlle ao faraón: -"Porque as mulleres hebreas non son como as exipcias; porque son vivas e dan a luz antes de que as parteiras entren a elas.
20 Por iso Deus tratou ben coas parteiras, e o pobo multiplicouse e fíxose moi poderoso.
21 E sucedeu que, porque as parteiras temían a Deus, fíxolles casas.
22 E o faraón mandou a todo o seu pobo, dicindo: Botarédelo ao río a todo fillo que naza e salvaredes a vida a toda filla.

CAPÍTULO 2

1 E foi un home da casa de Leví e tomou por muller unha filla de Leví.
2 E a muller concibiu e deu un fillo, e cando o viu que era un neno bo, escondeuno tres meses.
3 E cando xa non puido escondero, colleu para el unha arca de xuncos, untouno con baba e brea, e meteu nela o neno; e ela púxoo nas bandeiras á beira do río.
4 E a súa irmá quedou lonxe, para saber o que lle ía facer.
5 E a filla do faraón baixou para lavarse ao río; e as súas doncelas andaban á beira do río; e cando viu a arca entre as bandeiras, mandou a buscar a súa criada.
6 E cando o abriu, viu o neno, e velaquí, o neno choraba. E ela compaixouse del, e dixo: Este é un dos fillos dos hebreos.
7 Entón díxolle a súa irmá á filla do faraón: -"¿Debo ir chamarche unha nodriza das mulleres hebreas para que che aleite o neno?
8 E a filla do faraón díxolle: "Vai". E foi a criada e chamou á nai do neno.
9 E díxolle a filla do Faraón: "Quita este neno e amaitame e dareiche o teu salario". E a muller colleu o neno e aleitouno.
10 O neno creceu e ela levouno á filla do Faraón, e el fíxose fillo dela. E chamoulle o nome Moisés, e dixo: "Porque o saquei da auga".
11 E aconteceu que naqueles días, cando Moisés xa era maior, saíu cara aos seus irmáns e mirou as súas cargas, e viu a un exipcio que golpeaba a un hebreo, un dos seus irmáns.
12 E mirou para outro lado, e cando viu que non había home, matou ao exipcio e escondeuno na area.
13 E cando saíu o segundo día, velaquí, dous homes dos hebreos pelexaban.
14 E dixo: "Quen te fixo príncipe e xuíz sobre nós? tes intención de matarme, como mataste ao exipcio? E Moisés temeu e dixo: -"A verdade é que isto se sabe".
15 Cando o faraón oíu isto, procurou matar a Moisés. Pero Moisés fuxiu de fronte ao Faraón e morou na terra de Madián, e sentouse xunto a un pozo.
16O sacerdote de Madián tiña sete fillas, que viñeron sacar auga e encheron as artesas para dar de beber ao rabaño do seu pai.
17 E viñeron os pastores e expulsáronos, pero Moisés levantouse e axudounos e deu de beber ao seu rabaño.
18 E cando chegaron ao seu pai Reuel, díxolle: "¿Como é que viñestes tan pronto hoxe?
19 E eles dixeron: "Un exipcio liberounos da man dos pastores e tamén nos sacou auga e deu de beber ao rabaño".
20 E díxolles ás súas fillas: E onde está? por que deixaches o home? chámao, para que coma pan.
21 Moisés contentouse con morar co home, e deulle á súa filla Séfora a Moisés.
22 E ela deulle un fillo e chamoulle o nome de Gerxón, porque dixo: "Fun forasteiro nunha terra estranxeira".
23 E aconteceu que o rei de Exipto morreu co paso do tempo, e os fillos de Israel suspiraron a causa da escravitude, e choraron, e o seu clamor subiu a Deus por mor da servidume.
24 E Deus escoitou os seus xemidos, e Deus lembrouse da súa alianza con Abraham, Isaac e Xacob.
25 E Deus mirou para os fillos de Israel, e Deus tivo respecto para eles.

CAPÍTULO 3

1 Moisés gardaba o rabaño de Ietro, seu sogro, o sacerdote de Madián.

2 E apareceulle o anxo de Xehová nunha chama de lume do medio dunha arbustiva, e el mirou e velaquí, a arbustiva ardeu de lume e a arbustiva non se consumía.
3 E dixo Moisés: "Agora voume desviar e ver este gran espectáculo, por que non se queima a mata.
4 E cando o Señor viu que se desviaba para ver, Deus chamouno dende o medio da matogueira e díxolle: Moisés, Moisés. E dixo: Aquí estou.
5 E dixo: "Non te achegues aquí: quita os teus zapatos dos teus pés, porque o lugar no que estás é terra santa".
6 Ademais dixo: Eu son o Deus de teu pai, o Deus de Abraham, o Deus de Isaac e o Deus de Xacob. E Moisés escondeu o seu rostro; pois tiña medo de mirar a Deus.
7 E dixo o Señor: "Vin a aflición do meu pobo que está en Exipto e escoitei o seu clamor por causa dos seus xefes de tarefas; pois coñezo as súas penas;
8 E baixei para libralos da man dos exipcios e para facelos subir daquela terra a unha terra boa e grande, a unha terra onde flúe leite e mel; ata o lugar dos cananeos, dos hititas, dos amorreos, ferezeos, heveos e xebuseos.
9 Agora ben, velaquí, o clamor dos fillos de Israel chegou ata min, e tamén vin a opresión coa que os oprimen os exipcios.
10 Veña, pois, e enviareite ao Faraón para que saques de Exipto ao meu pobo, os fillos de Israel.
11 E díxolle Moisés a Deus: "Quen son eu para ir ao faraón e sacar os fillos de Israel de Exipto?
12 E dixo: "Certamente estarei contigo; e isto será para ti unha mostra de que eu te mandei: cando saques o pobo de Exipto, serviredes a Deus neste monte.
13 E díxolle Moisés a Deus: "Velaí, cando chegue aos fillos de Israel e lles diga: "O Deus dos vosos pais envioume a vós". e dixánme: Cal é o seu nome? que lles vou dicir?
14 E Deus díxolle a Moisés: "EU SON O QUE SON".
15 E Deus díxolle a Moisés: "Así dirásllles aos fillos de Israel: O Señor, Deus dos vosos pais, o Deus de Abraham, o Deus de Isaac e o Deus de Xacob, envioume a vós: este é o meu nome para sempre, e este é o meu recordo para todas as xeracións".
16 Vai e reúne aos anciáns de Israel e dilles: "Apareceume o Señor, Deus dos teus pais, o Deus de Abraham, Isaac e Xacob, dicindo: "Certamente te visitei e vin o que se che fai en Exipto".
17 E díxenlle: Vou sacarvos da aflicción de Exipto á terra dos cananeos, dos hititas, dos amorreos, dos ferezeos, dos heveos e dos xebuseos, a unha terra onde fluían leite e mel.
18 E escoitarán a túa voz, e ti virás, ti e os anciáns de Israel, ao rei de Exipto, e dirásllle: O Señor, Deus dos hebreos, atopounos con nós.
19 E estou seguro de que o rei de Exipto non che deixará marchar, nin por unha man poderosa.
20 E estenderei a miña man e baterei a Exipto con todas as miñas marabillas que farei no medio del, e despois deixarache ir.
21 E darlle gracia a este pobo ante os exipcios;
22 Pero toda muller pediralle prestadas á súa veciña e á que resida na súa casa xoias de prata e xoias de ouro e vestidos; e saquearedes os exipcios.

CAPÍTULO 4

1 E respondeu Moisés e dixo: "Pero velaquí, non me crerán nin escoitarán a miña voz, porque dirán: "Non se che apareceu o Señor".
2 E o Señor díxolle: -"Que é o que tes na man? E dixo: Unha vara.
3 E dixo: Botao no chan. E botouno no chan, e converteuse nunha serpe; e Moisés fuxiu diante del.
4 E díxolle Xehová a Moisés: "Estrede a túa man e cóllea polo rabo". E estendeu a man, colleuna, e converteuse nunha vara na súa man.
5 Para que crean que o Señor Deus dos seus pais, o Deus de Abraham, o Deus de Isaac e o Deus de Xacob, apareceuche.
6 E díxolle o Señor: "Mete agora a túa man no teu peito". E meteu a man no seu peito, e cando a sacou, velaquí, a súa man estaba leprosa coma a neve.
7 E dixo: "Mete de novo a túa man no teu peito". E volveu meter a man no seu seo; e arrincoullo do seu seo, e velaquí, volveu volverse como a súa outra carne.
8 E acontecerá que, se non che cren, nin escoitan a voz do primeiro sinal, crerán na voz do último sinal.
9 E acontecerá, se non cren tamén nestes dous sinais, nin escoitan a túa voz, tomarás da auga do río e verterás sobre a terra seca; e a auga que tires do río converterase en sangue sobre a terra seca.
10 E díxolle Moisés ao Señor: "O meu Señor, non son elocuente, nin ata agora nin desde que lle falaches ao teu servo;
11 E o Señor díxolle: "Quen fixo a boca do home? ou quen fai mudo, ou xordo, ou que ve, ou cego? Non son eu o Señor?
12 Agora vai, e eu estarei coa túa boca e ensinaroche o que dirás.
13 E dixo: "O meu Señor, envía, pídoche, pola man daquel a quen envíes".
14 E a ira de Xehová encendeuse contra Moisés e dixo: "Non é Aharón o levita o teu irmán? Sei que pode falar ben. E tamén, velaquí, sae ao teu encontro, e cando te vexa, alegrarase no seu corazón.
15 E falarás con el e poñerás palabras na súa boca, e eu estarei coa túa boca e coa súa boca, e ensinareiche o que debes facer.
16 E será o teu portavoz para o pobo;
17 E tomarás esta vara na túa man, coa que farás sinais.
18 Moisés foi e volveu ao seu sogro Ietro e díxolle: "Permíteme ir e volver aos meus irmáns que están en Exipto e ver se aínda viven". E Ietro díxolle a Moisés: Vaite en paz.
19 E díxolle Xehová a Moisés en Madián: "Vete e volve a Exipto, porque morreron todos os homes que buscaron a túa vida".
20 Moisés colleu á súa muller e aos seus fillos, púxoos sobre un asno e volveu á terra de Exipto. Moisés colleu na man a vara de Deus.
21 E díxolle Xehová a Moisés: "Cando vaias para volver a Exipto, mira que fagas diante do Faraón todas as marabillas que eu puxen nas túas mans; pero eu endurecerei o seu corazón para que non deixe marchar ao pobo".
22 E dirásllle ao faraón: Así di o Señor: Israel é o meu fillo, o meu primoxénito.

23 E dígoche: Deixa ir ao meu fillo para que me sirva.
24 E aconteceu que no camiño, na pousada, o Señor atopouse con el e procurou matalo.
25 Entón Séfora colleu unha pedra afiada, cortoulle o prepucio do seu fillo e botouno aos seus pés.
26 Entón el deixouno ir. Entón ela díxolle: "Es un esposo de sangue pola circuncisión".
27 E o Señor díxolle a Aharón: "Vai ao deserto ao encontro de Moisés. E foi, atopouse con el no monte de Deus, e bicouno.
28 Moisés contoulle a Aharón todas as palabras do Señor que o enviara e todos os sinais que el lle mandara.
29 Moisés e Aharón foron e reuniron a todos os anciáns dos fillos de Israel.
30 E Aharón falou todas as palabras que o Señor lle dixera a Moisés e fixo os sinais ante o pobo.
31 E o pobo creu, e cando oíron que o Señor visitara os fillos de Israel e que contemplara a súa aflición, inclinaron a cabeza e adoraron.

CAPÍTULO 5

1 Despois entraron Moisés e Aharón e dixéronlle ao Faraón: "Así di o Señor, Deus de Israel: Deixa ir ao meu pobo para que me faga unha festa no deserto".
2 E dixo o faraón: -"Quen é o Señor para que eu obedeza a súa voz para deixar ir a Israel? Non coñezo ao Señor, nin deixarei ir a Israel.
3 E eles dixeron: "O Deus dos hebreos atopouse con nós. Imos, rogámosche, un camiño de tres días para o deserto e ofrezamos sacrificios a Xehová, noso Deus". para que non caia sobre nós con peste ou coa espada.
4 E díxolles o rei de Exipto: "¿Por que deixades o pobo, Moisés e Aharón? lévate ás túas cargas.
5 E o faraón dixo: "Velaí, a xente da terra agora é moitas e vós deixades descansar das súas cargas".
6E o faraón mandou ese día aos xefes de tarefas do pobo e aos seus oficiais:
7 Xa non lle daredes palla ao pobo para facer ladrillos, como ata agora: que vaian recoller palla para si.
8 E o relato dos ladrillos, que fixeron ata agora, poñerédelos sobre eles; non minguaredes nada diso, porque están ociosos; por iso claman, dicindo: Imos ofrecer sacrificios ao noso Deus.
9 Que se faga máis traballo sobre os homes, para que traballen nel; e que non consideren palabras vanas.
10 E saíron os xefes de traballo do pobo e os seus oficiais, e dixéronlle ao pobo: "Isto di o faraón: "Non che darei palla".
11 Ide, colle palla onde a atopes, pero nada do teu traballo será diminuído.
12Entón, o pobo foi espallado por toda a terra de Exipto para recoller restrollos en vez de palla.
13 E os xefes de tarefas apresuráronse, dicíndolles: Cumpride as vosas obras, as vosas tarefas diarias, como cando había palla.
14 E os oficiais dos fillos de Israel, que os xefes de tarefas do faraón puxeron sobre eles, foron golpeados e dixéronlles: "¿Por que non cumpriches a túa tarefa de facer ladrillos tanto onte como hoxe, como ata agora?
15 Entón chegaron os oficiais dos fillos de Israel e clamaron ao Faraón, dicíndolle: "¿Por que tratas así cos teus servos?
16 Non se lles dá palla aos teus servos, e dinnos: "Fai ladrillo; e velaquí, os teus servos son golpeados; pero a culpa é do teu propio pobo.
17 Pero el dixo: "Vostede estás ocioso, estás ocioso; por iso dis: Imos ofrecer sacrificio ao Señor".
18 Vai, pois, agora e traballa; porque non se che dará palla, pero entregarás o conto dos ladrillos.
19 E os oficiais dos fillos de Israel viron que estaban en malas situacións, despois de que se dixo: Non restaredes nada dos vosos ladrillos da vosa tarefa diaria.
20 E atoparonse con Moisés e Aharón, que estaban no camiño cando saían do Faraón.
21 Eles dixéronlles: "O Señor mire para vós e xulgue; porque fixestes que o noso sabor fose aborrecido aos ollos do Faraón e aos ollos dos seus servos, para poñer unha espada na man para matarnos.
22 E volveu Moisés ao Señor e díxolle: "Señor, por que causaches tan mal este pobo? por que me enviaches?
23 Porque desde que vin ao Faraón para falar no teu nome, fixo o mal con este pobo; nin ti libraches en absoluto o teu pobo.

CAPÍTULO 6

1 Entón Xehová díxolle a Moisés: "Agora verás o que lle vou facer ao faraón; porque con man forte deixaraos ir e con man forte expulsaraos da súa terra".
2 Deus faloulle a Moisés e díxolle: Eu son o Señor.
3 E aparecínme a Abraham, a Isaac e a Xacob co nome de Deus Todopoderoso, pero non me coñecían polo meu nome Xehová.
4 E tamén establecín o meu pacto con eles, para darlles a terra de Canaán, a terra da súa peregrinación, na que eran estranxeiros.
5 E tamén oín os xemidos dos fillos de Israel, a quen os exipcios manteñen escravos; e lembreime do meu pacto.
6Por iso dilles aos fillos de Israel: Eu son o Señor, e sacareivos de debaixo das cargas dos exipcios, librarevos da súa servidume e redimireivos co brazo estendido e con grandes xuízos.
7 E tomareivos para min por pobo, e serei para vós un Deus, e saberedes que eu son o Señor, o voso Deus, que vos saque de baixo as cargas dos exipcios.
8 E levareivos á terra sobre a que xurei darlla a Abraham, Isaac e Xacob; e dareino por herdanza: Eu son o Señor.
9 E Moisés díxolles así aos fillos de Israel, pero non escoitaron a Moisés pola angustia do espírito e pola cruel escravitude.
10 E o Señor faloulle a Moisés:
11 Entra e fálalle ao faraón, rei de Exipto, que deixe saír da súa terra aos fillos de Israel.
12 Moisés falou diante de Xehová: "Velaí, os fillos de Israel non me escoitaron; Como entón o faraón me escoitará, que son de beizos incircuncisos?
13 E o Señor falou a Moisés e a Aharón, e deulles a orde aos fillos de Israel e ao Faraón, rei de Exipto, de sacar aos fillos de Israel da terra de Exipto.

14 Estes son os xefes das casas dos seus pais: os fillos de Rubén, primoxénito de Israel; Hanoc, Palú, Hesrón e Carmi: estas son as familias de Rubén.
15 E os fillos de Simeón; Iemuel, Iamín, Ohad, Iachín, Zohar e Xaúl, fillo dunha muller cananea: estas son as familias de Simeón.
16 E estes son os nomes dos fillos de Leví segundo as súas xeracións; Guerxón, Quehat e Merari; e os anos da vida de Leví foron cento trinta e sete anos.
17 Os fillos de Guerxón; Libni e Ximí, segundo as súas familias.
18 E os fillos de Quehat; Amram, Ixhar, Hebrón e Uziel; e os anos da vida de Quehat foron cento trinta e tres anos.
19 E os fillos de Merari; Mahalí e Musi: estas son as familias de Leví segundo as súas xeracións.
20 Amram levouno por muller a Ioquebed, a irmá de seu pai; e ela deulle a Aharón e a Moisés; e os anos da vida de Amram foron cento trinta e sete anos.
21 E os fillos de Ixhar; Coré, Nefeg e Zicri.
22 E os fillos de Uziel; Misael, Elzafán e Zitri.
23 E Aharón tomoulle por muller a Eliseba, filla de Aminadab, irmá de Naaxón; e ela púxolle a Nadab, e Abiú, Eleazar e Itamar.
24 E os fillos de Coré; Asir, Elcana e Abiasaf: estas son as familias dos coreitas.
25 O fillo de Eleazar Aharón tomoulle por muller unha das fillas de Putiel; e púxolle a Finees: estes son os xefes dos pais dos levitas segundo as súas familias.
26 Estes son aqueles Aharón e Moisés, aos que o Señor díxolles: "Saquen os fillos de Israel da terra de Exipto segundo os seus exércitos".
27 Estes son os que lle falaron ao faraón, rei de Exipto, para sacar os fillos de Israel de Exipto: estes son Moisés e Aharón.
28 E aconteceu que o día en que o Señor falou a Moisés na terra de Exipto:
29 O Señor faloulle a Moisés: "Eu son o Señor. Fálalle ao faraón, rei de Exipto, todo o que che digo".
30 E dixo Moisés ante o Señor: "Velaí, son de beizos incircuncisos, e como me fará caso o faraón?

CAPÍTULO 7

1 E díxolle Xehová a Moisés: "Velade que te fixen deus para o faraón; e o teu irmán Aharón será o teu profeta".
2 Falarás todo o que che mando, e o teu irmán Aharón falaralle ao Faraón para que expulse os fillos de Israel da súa terra.
3 E endurecerei o corazón do Faraón e multiplicarei os meus sinais e as miñas marabillas na terra de Exipto.
4 Pero o Faraón non vos fará caso, para que eu poña a miña man sobre Exipto e saque da terra de Exipto os meus exércitos e o meu pobo, os fillos de Israel, mediante grandes xuízos.
5 E os exipcios saberán que eu son o Señor, cando estenda a miña man sobre Exipto e saque de entre eles os fillos de Israel.
6 Moisés e Aharón fixeron o que lles mandou Xehová, así o fixeron.
7 E Moisés tiña oitenta anos, e Aharón oitenta e tres anos, cando falaron co Faraón.
8 E o Señor falou a Moisés e a Aharón, dicindo:
9 Cando o faraón che diga: "Fai un milagre para ti; entón dirás a Aharón: "Toma a túa vara e bótaa diante do faraón, e converterase nunha serpe".
10 Moisés e Aharón entraron ante o faraón, e fixeron tal como o mandara o Señor.
11 Entón o faraón chamou tamén aos sabios e aos feiticeiros; agora os magos de Exipto tamén fixeron o mesmo cos seus encantamentos.
12 Porque cada un derrubou a súa vara e convertéronse en serpes, pero a vara de Aharón tragou as súas varas.
13 E endureceu o corazón do Faraón e non lles fixo caso; como dixera o Señor.
14 E Xehová díxolle a Moisés: "O corazón do faraón está endurecido; non quere deixar ir ao pobo".
15 Chegue ao faraón pola mañá; velaquí, sae á auga; e estarás á beira do río contra que veña; e collerás na túa man a vara que se converteu en serpe.
16 E dirásllle: "O Señor, Deus dos hebreos, envioume a ti para dicir: "Deixa ir ao meu pobo para que me sirva no deserto".
17 Así di o Señor: "Nisto saberás que eu son o Señor: velaquí, baterei coa vara que teño na man sobre as augas do río, e converteranse en sangue".
18 E os peixes que hai no río morrerán e o río apestará; e os exipcios desagradarán beber da auga do río.
19 E o Señor díxolle a Moisés: "Dille a Aharón: "Toma a túa vara e estende a túa man sobre as augas de Exipto, sobre os seus regatos, sobre os seus ríos, sobre os seus estanques e sobre todos os seus estanques de auga, para que se convertan en sangue". e para que haxa sangue por toda a terra de Exipto, tanto en vasos de madeira como en vasos de pedra.
20 Moisés e Aharón fixeron así, como o mandou Xehová; e levantou a vara e bateu as augas que había no río, ante os ollos do Faraón e dos seus servos; e todas as augas que había no río convertéronse en sangue.
21 E morreron os peixes que había no río; e o río cheiraba, e os exipcios non podían beber da auga do río; e houbo sangue por toda a terra de Exipto.
22 E así o fixeron os magos de Exipto cos seus encantamentos. como dixera o Señor.
23 E o faraón volveuse e entrou na súa casa, e tampouco se dedicou a iso.
24 E todos os exipcios cavaron ao redor do río en busca de auga para beber; pois non podían beber da auga do río.
25 E cumpríronse sete días despois de que o Señor batera o río.

CAPÍTULO 8

1 E o Señor díxolle a Moisés: "Vai onda o faraón e dille: Así di o Señor: "Deixa ir ao meu pobo para que me sirva".
2 E se te negas a deixalos ir, velaquí, vou ferir con ras todas as túas fronteiras.
3 E o río producirá abundantes sapos, que subirán e entrarán na túa casa, no teu dormitorio, no teu leito, na casa dos teus servos, e sobre o teu pobo, e nos teus fornos e nas túas amasadoras.
4 E subirán as ras tanto sobre ti como sobre o teu pobo e sobre todos os teus servos.

5 E o Señor díxolle a Moisés: "Dille a Aharón: "Estende a túa man coa túa vara sobre os regatos, sobre os ríos e sobre as lagoas, e fai que suban as ras sobre a terra de Exipto".
6 E Aharón estendeu a súa man sobre as augas de Exipto; e subiron as ras e cubriron a terra de Exipto.
7 E os magos fixeron así cos seus encantamentos, e levaron sapos á terra de Exipto.
8 Entón o faraón chamou a Moisés e a Aharón, e díxolles: "Pregunta a Xehová para que quite as ras de min e do meu pobo; e deixarei marchar ao pobo para que ofreza sacrificio ao Señor.
9 E díxolle Moisés ao Faraón: "Glórate en min. ¿Cando pedirei por ti, polos teus servos e polo teu pobo para que elimines as ras de ti e das túas casas, para que queden só no río?
10 E dixo: "Mañá. E el dixo: "Fágase segundo a túa palabra, para que saibas que non hai ninguén coma o Señor, noso Deus".
11 E as ras irán de ti, das túas casas, dos teus servos e do teu pobo; só permanecerán no río.
12 Moisés e Aharón saíron do faraón.
13 E o Señor fixo segundo a palabra de Moisés; e as ras morreron das casas, das aldeas e dos campos.
14 E xuntáronos en montes, e a terra fedorou.
15 Pero cando o faraón viu que había tregua, endureceu o seu corazón e non lles fixo caso; como dixera o Señor.
16 E o Señor díxolle a Moisés: "Dille a Aharón: "Estira a túa vara e bate o po da terra, para que se converta en piollos por toda a terra de Exipto".
17 E así o fixeron; pois Aharón estendeu a man coa súa vara e bateu o po da terra, e converteuse en piollos nos homes e nas bestas; todo o po da terra converteuse en piollos en toda a terra de Exipto.
18 E os magos fixeron así cos seus encantamentos para producir piollos, pero non puideron; así que houbo piollos sobre os homes e sobre as bestas.
19 Entón os magos dixéronlle ao faraón: "Este é o dedo de Deus. O corazón do faraón endureciuse e non lles fixo caso". como dixera o Señor.
20 E díxolle Xehová a Moisés: "Levántase cedo pola mañá e ponte diante do faraón. velaí que sae á auga; e dille: Así di o Señor: Deixa ir o meu pobo para que me sirva.
21 En caso contrario, se non deixas ir ao meu pobo, velaquí, enviarei enxames de moscas sobre ti, sobre os teus servos, e sobre o teu pobo e nas túas casas; e as casas dos exipcios estarán cheas de enxames de moscas e tamén o terreo onde están.
22 E porei nese día a terra de Goxen, na que habita o meu pobo, para que non haxa alí ningún enxame de moscas; ata o fin sabes que eu son o Señor no medio da terra.
23 E porei división entre o meu pobo e o teu: mañá será este sinal.
24 E o Señor fixo así; e chegou un gran enxame de moscas á casa do faraón, ás casas dos seus servos e a toda a terra de Exipto: a terra corrompiuse a causa do enxame de moscas.
25 O faraón chamou a Moisés e a Aharón, e díxolles: "Ide, ofrécelle sacrificio ao voso Deus na terra".
26 Moisés dixo: "Non convén facelo así; porque sacrificaremos a abominación dos exipcios ao Señor, noso Deus: velaquí, sacrificaremos a abominación dos exipcios diante dos seus ollos, e non nos apedrearán?
27 Camiñaremos tres días ao deserto e ofreceremos sacrificios ao Señor, o noso Deus, como el nos mandará.
28 E o faraón dixo: "Deixareiche ir para que ofrezas sacrificios a Xehová, o teu Deus, no deserto; só que non vos vaia moi lonxe: rogádeme.
29 E dixo Moisés: "Velaí, saio de ti e rogarei a Xehová que mañá se aparten os enxames de moscas do Faraón, dos seus servos e do seu pobo; pero o faraón non faga máis enganos ao non deixar que o pobo vaia ofrecer sacrificios ao Señor".
30 Moisés saíu do faraón e rogou ao Señor.
31 E o Señor fixo segundo a palabra de Moisés; e quitou os enxames de moscas do faraón, dos seus servos e do seu pobo; non quedou nin un.
32 E o faraón endureceu o seu corazón tamén neste momento, e tampouco deixou ir ao pobo.

CAPÍTULO 9

1 Entón Xehová díxolle a Moisés: "Entra ao faraón e dille: Así di o Señor, Deus dos hebreos: Deixa ir ao meu pobo para que me sirva".
2Porque se te negas a deixalos ir e os reténs,
3 Velaquí, a man de Xehová está sobre o teu gando que está no campo, sobre os cabalos, sobre os asnos, sobre os camelos, sobre os bois e sobre as ovellas;
4 E o Señor separará o gando de Israel e o de Exipto, e non morrerá nada de todo o que é dos fillos de Israel.
5 E o Señor fixou un tempo, dicindo: Mañá o Señor fará isto na terra.
6 E o Señor fixo iso ao día seguinte, e todo o gando de Exipto morreu, pero do gando dos fillos de Israel non morreu ningún.
7 E o faraón enviou e velaquí que non había morto nin un dos gandos dos israelitas. E o corazón do faraón endureceuse, e non deixou marchar ao pobo.
8 E díxolle Xehová a Moisés e a Aharón: "Collede puñados de cinzas do forno e que Moisés as roce cara ao ceo ante os ollos do Faraón".
9 E converterase en pequeno po en toda a terra de Exipto, e será un furúnculo que brotará sobre os homes e sobre as bestas en toda a terra de Exipto.
10 E colleron as cinzas do forno e puxéronse diante do Faraón; e Moisés rociouno cara ao ceo; e converteuse nun furúnculo que brotaba sobre o home e sobre a besta.
11 E os magos non podían estar diante de Moisés por mor dos furúnculos; porque o furúnculo estaba sobre os magos e sobre todos os exipcios.
12 E o Señor endureceu o corazón do Faraón, e non lles fixo caso; como o Señor lle falara a Moisés.
13 E díxolle Xehová a Moisés: "Levántase de madrugada e ponte diante do Faraón e dille: Así di o Señor, Deus dos hebreos: Deixa ir o meu pobo para que me sirva".
14 Porque neste momento enviarei todas as miñas pragas sobre o teu corazón, sobre os teus servos e sobre o teu pobo; para que saibas que non hai ninguén coma min en toda a terra.
15 Pois agora estenderei a miña man para matar a ti e ao teu pobo de peste; e serás cortado da terra.
16 E de feito, por iso levanteiche, para mostrar en ti o meu poder; e para que o meu nome sexa declarado por toda a terra.
17 Aínda te exaltas contra o meu pobo, e non o deixas ir?

18 Velaquí, mañá a esta hora farei chover unha saraiba moi forte, como non houbo en Exipto desde a súa fundación ata agora.
19 Envía, pois, agora e recolle o teu gando e todo o que tes no campo; porque sobre todos os homes e animais que se atopen no campo e non sexan traídos á casa, caerá sobre eles a saraiba e morrerán.
20O que entre os servos do Faraón temía a palabra de Xehová fixo fuxir os seus servos e o seu gando para as casas.
21 O que non fixo caso da palabra do Señor deixou no campo os seus servos e o seu gando.
22 E díxolle Xehová a Moisés: "Estende a túa man cara ao ceo, para que haxa sarabia en toda a terra de Exipto, sobre os homes, sobre as bestas e sobre todas as herbas do campo en toda a terra de Exipto".
23 Moisés estendeu a súa vara cara ao ceo, e Xehová enviou tronos e sarabia, e o lume percorreu o chan; e o Señor fixo chover sarabia sobre a terra de Exipto.
24Entón houbo sarabia e lume mesturado coa sarabia, moi grave, como non houbo ningunha semellante en toda a terra de Exipto desde que se converteu nunha nación.
25 E a saraiba bateu por toda a terra de Exipto todo o que había no campo, tanto homes como animais; e a saraiba bateu todas as herbas do campo e rompeu todas as árbores do campo.
26 Só na terra de Goxen, onde estaban os fillos de Israel, non houbo sarabia.
27 O faraón mandou chamar a Moisés e a Aharón e díxolles: "Esta vez pequei: o Señor é xusto e eu e o meu pobo somos malvados".
28 Invoca a Xehová (porque abonda) para que non haxa máis tronos fortes nin sarabia; e deixareivos ir, e non quedaredes máis.
29 E díxolle Moisés: "En canto saia da cidade, estenderei as miñas mans ao Señor; e cesará o trono, nin haberá máis sarabia; para que saibas que a terra é do Señor.
30 Pero en canto a ti e aos teus servos, sei que aínda non temerás ao Señor Deus.
31 E o liño e a cebada foron batidos, porque a cebada estaba na espiga e o liño estaba en bólas.
32 Pero o trigo e o rio non foron feridos, porque non creceron.
33 Moisés saíu da cidade da man do Faraón e estendeu as mans para o Señor.
34 E cando o faraón viu que cesaban a choiva, a sarabia e os tronos, pecou aínda máis e endureceu o seu corazón, el e os seus servos.
35 E o corazón do Faraón endureceuse, nin deixou ir aos fillos de Israel; como o Señor falara por Moisés.

CAPÍTULO 10

1 E díxolle Xehová a Moisés: "Vete ao faraón, porque eu endurecín o seu corazón e o corazón dos seus servos, para mostrar estes meus sinais diante del.
2 E para que conte aos oídos do teu fillo e do fillo do teu fillo o que fixen en Exipto e os meus sinais que fixen entre eles; para que saibades que eu son o Señor.
3 Moisés e Aharón achegáronse ao faraón e dixéronlle: -"Así di o Señor, Deus dos hebreos: "Ata cando te negarás a humillarte diante de min?" deixa ir ao meu pobo para que me sirva.
4Se non, se non queres deixar ir ao meu pobo, velaquí, mañá traerei as saltóns ás túas costas.
5 E cubrirán a faz da terra, para que ninguén poida ver a terra, e comerán o resto do que escapa, que che queda do saraiba, e comerán todas as árbores que vos crezan do campo.
6 E encherán as túas casas, as casas de todos os teus servos e as casas de todos os exipcios; que nin os teus pais nin os pais dos teus pais viron, dende o día que estiveron na terra ata hoxe. E volveuse e saíu do faraón.
7 E os servos do faraón dixéronlle: -"Ata cando será este home unha trampa para nós? deixa ir os homes, para que sirvan ao Señor, o seu Deus: ¿non sabes aínda que Exipto está destruído?
8 Moisés e Aharón foron levados de novo ante o faraón.
9 E dixo Moisés: "Iremos cos nosos cativos e cos nosos vellos, cos nosos fillos e coas nosas fillas, cos nosos rabaños e cos nosos rabaños; porque temos que facer unha festa ao Señor.
10 E díxolles: "Así sexa o Señor convosco, como eu vou deixar ir a vós e aos vosos pequenos. Mirade. pois o mal está diante de ti.
11 Non é así: id agora, vós que sodes homes, e servide ao Señor; pois iso quixeches. E foron expulsados da presenza do Faraón.
12 E díxolle Xehová a Moisés: "Estende a túa man sobre a terra de Exipto para que as saltóns suban á terra de Exipto e coman todas as herbas da terra, todo o que deixou a sarabia.
13 E Moisés estendeu a súa vara sobre a terra de Exipto, e Xehová trouxo un vento de oriente sobre a terra todo aquel día e toda a noite; e cando foi a mañá, o vento do leste trouxo as saltóns.
14 E as langostas subiron por toda a terra de Exipto e descansaron en todas as costas de Exipto. antes deles non houbo saltóns coma eles, nin despois deles haberá.
15 Porque cubriron a superficie de toda a terra, de modo que a terra quedou escura; e comeron todas as herbas da terra e todos os froitos das árbores que deixara a saraiba, e non quedou nada verde nas árbores nin nas herbas do campo por toda a terra de Exipto.
16 Entón o faraón chamou a Moisés e a Aharón apresuradamente; e dixo: Pequei contra o Señor, o teu Deus, e contra ti.
17 Agora, pois, perdoa, pÃ©goche, o meu pecado unha soa vez, e roga a XehovÃ¡, o teu Deus, que me quite esta morte sÃ3.
18 E saíu do faraón e rogou a Xehová.
19 E Xehová volveu un vento forte e forte do oeste, que quitou as saltóns e arroxounas ao mar Vermello; non quedou unha saltón en todas as costas de Exipto.
20 Pero o Señor endureceu o corazón do faraón, para que non deixase ir aos fillos de Israel.
21 E díxolle Xehová a Moisés: "Estende a túa man cara ao ceo, para que haxa tebras sobre a terra de Exipto, tebras que se poidan sentir".
22 E Moisés estendeu a man cara ao ceo; e houbo unha densa escuridade en toda a terra de Exipto tres días:
23 Non se viron nin se levantaron do seu lugar durante tres días, pero todos os fillos de Israel tiñan luz nas súas moradas.

24 O Faraón chamou a Moisés e díxolle: -"Vaia, serve ao Señor. só deixan quedar os teus rabaños e os teus rabaños: que os teus pequenos tamén vaian contigo.
25 E díxolle Moisés: "Tamén tes que darnos sacrificios e holocaustos para que ofrezamos sacrificios a Xehová, noso Deus".
26 O noso gando tamén irá connosco; non quedará un casco atrás; porque deles debemos tomar para servir ao Señor, noso Deus; e non sabemos con que debemos servir ao Señor ata que cheguemos alí.
27 Pero o Señor endureceu o corazón do Faraón e non os deixou ir.
28 E díxolle o faraón: "Aparte de min. porque aquel día que vexas a miña cara morrerás.
29 E díxolle Moisés: "Ben falaches. Non volverei ver o teu rostro".

CAPÍTULO 11

1 E Xehová díxolle a Moisés: "Aínda vou traer unha praga máis sobre Faraón e Exipto; despois deixarache ir de aquí: cando te deixe ir, seguramente te botará de aquí por completo.
2 Fala agora aos oídos do pobo, e que cada un tome prestado ao seu veciño, e cada muller á súa veciña, xoias de prata e xoias de ouro.
3 E o Señor deulle gracia ao pobo ante os exipcios. Ademais, o home Moisés era moi grande na terra de Exipto, á vista dos servos do faraón e á vista do pobo.
4 E dixo Moisés: "Así di o Señor: Sobre a media noite vou saír ao medio de Exipto.
5 E morrerán todos os primoxénitos na terra de Exipto, desde o primoxénito do faraón que está sentado no seu trono, ata o primoxénito da serva que está detrás do muíño; e todos os primoxénitos das bestas.
6 E haberá un gran clamor por toda a terra de Exipto, tal como non houbo nin semellante.
7Pero ningún can moverá a lingua contra ningún dos fillos de Israel, nin contra o home nin contra a besta, para que saibades como o Señor fai a diferenza entre os exipcios e Israel.
8 E todos estes teus servos baixarán a min e inclinaranse ante min, dicindo: Saia ti e todo o pobo que te segue, e despois sairei. E saíu do faraón con gran ira.
9 E Xehová díxolle a Moisés: -"O faraón non che fará caso; para que as miñas marabillas se multipliquen na terra de Exipto.
10 Moisés e Aharón fixeron todas estas marabillas diante do Faraón, e o Señor endureceu o corazón do Faraón para que non deixase saír da súa terra aos fillos de Israel.

CAPÍTULO 12

1 E falou o Señor a Moisés e a Aharón na terra de Exipto, dicindo:
2 Este mes será para vós o principio dos meses: será para vós o primeiro mes do ano.
3 Faládelle a toda a congregación de Israel, dicindo: O día décimo deste mes levarán cada un para eles un cordeiro, segundo a casa dos seus pais, un cordeiro por casa.
4 E se a casa é pouco para o cordeiro, que o tomen el e o seu veciño próximo á súa casa segundo o número de almas; cada un, segundo a súa comida, contará o teu cordeiro.
5 O teu cordeiro será sen defecto, un macho de primeiro ano: sacaralo das ovellas ou das cabras.
6 E conservaredes ata o día catorce do mesmo mes, e toda a asemblea da congregación de Israel matará á noite.
7 E tomarán do sangue e batarán nos dous postes laterais e no poste superior das casas, onde o comerán.
8 E comerán a carne nesa noite, asada ao lume e pans sen levadura; e con herbas amargas comerán.
9 Non o comas cru, nin empapado en auga, senón asado ao lume; a súa cabeza coas súas pernas, e coa súa pureza.
10 E non deixaredes nada diso ata a mañá; e o que quede del ata a mañá, arderedes no lume.
11 E así comeredes; cos lombos cinguidos, os zapatos nos pés e o bastón na man; e comeredes de présa: é a Pascua do Señor.
12 Porque esta noite atravesarei a terra de Exipto e matarei a todos os primoxénitos da terra de Exipto, homes e animais; e farei xuízo contra todos os deuses de Exipto: Eu son o Señor.
13 E o sangue será para vós un sinal sobre as casas onde esteades, e cando vexa o sangue, pasarei por riba de vós, e a praga non vos destruirá cando bata a terra de Exipto.
14 E este día será para vós como recordo; e celebraredes unha festa para o Señor durante as vosas xeracións; celebraredes unha festa por ordenanza para sempre.
15 Sete días comeredes pans sen levadura; ata o primeiro día quitaredes o fermento das vosas casas; porque todo aquel que coma pan fervido desde o primeiro día ata o sétimo día, esa alma será cortada de Israel.
16 E o primeiro día haberá unha santa convocatoria, e no sétimo día haberá unha santa convocatoria para vós; ningún tipo de traballo se fará neles, salvo o que cada home debe comer, para que só se faga por ti.
17 E celebraredes a festa dos ázimos; porque neste mesmo día saquei os vosos exércitos da terra de Exipto; polo tanto, observaredes este día nas vosas xeracións por ordenanza perpetua.
18 No primeiro mes, o día catorce do mes á noite, comeredes pans ácimos ata o día vinte e un do mes á tarde.
19 Sete días non se atopará levadura nas vosas casas; porque quen coma o fermento, esa alma será eliminada da congregación de Israel, sexa forasteiro ou nacido na terra.
20 Non comeredes nada levedado; en todas as vosas moradas comeredes pans sen fermento.
21 Entón Moisés chamou a todos os anciáns de Israel e díxolles: "Sacade e tomade un año segundo as vosas familias e sacrificade a Pascua".
22 E tomaredes un acio de hisopo e mollarédelo no sangue que hai na cunca, e bateredes o lintel e os dous postes laterais co sangue que hai na cunca; e ningún de vós sairá pola porta da súa casa ata a mañá.
23 Porque o Señor pasará para ferir os exipcios; e cando vexa o sangue no lintel e nos dous postes laterais, o Señor pasará pola porta e non permitirá que o destrutor entre nas vosas casas para ferirvos.
24 E observaredes isto como unha ordenanza para ti e para os teus fillos para sempre.
25 E sucederá que cando cheguedes á terra que o Señor vos dará, segundo o prometeu, cumpriredes este servizo.

26 E acontecerá cando os vosos fillos vos digan: Que queredes dicir con este servizo?
27 Diredes: "É o sacrificio da Pascua do Señor, que pasou por riba das casas dos fillos de Israel en Exipto, cando bateu os exipcios e deu a salvo das nosas casas". E a xente inclinou a cabeza e adorou.
28 Os fillos de Israel fóronse e fixeron como o Señor lles mandara a Moisés e a Aharón.
29 E aconteceu que á media noite o Señor bateu a todos os primoxénitos na terra de Exipto, desde o primoxénito do faraón que estaba no seu trono ata o primoxénito do cativo que estaba no calabozo; e todos os primoxénitos do gando.
30 E o faraón levantouse pola noite, el, todos os seus servos e todos os exipcios; e houbo un gran berro en Exipto; pois non había casa onde non houbese un morto.
31 E chamou a Moisés e a Aharón de noite, e díxolles: "Levántate e saíde de entre o meu pobo, vós e os fillos de Israel; e vai, serve ao Señor, como dixeches.
32 Colle tamén os teus rabaños e os teus rabaños, como dixeches, e marchate; e bendízame tamén.
33 E os exipcios urxían o pobo para que o enviasen da terra á présa; porque dixeron: Todos somos mortos.
34 E o pobo levaba a súa masa antes de que levase a levadura, atando os seus amasadores nas súas roupas sobre os seus ombreiros.
35 E os fillos de Israel fixeron segundo a palabra de Moisés; e tomaron prestadas dos exipcios xoias de prata, xoias de ouro e vestidos.
36 E Xehová deulle gracia ao pobo ante os exipcios, de modo que lles prestou as cousas que lle pedían. E estragaron os exipcios.
37 Os fillos de Israel partiron de Ramsés a Sucot, uns seiscentos mil homes a pé, ademais dos nenos.
38 E tamén subiu con eles unha multitude mesturada; e rabaños, e rabaños, incluso moito gando.
39 E coceron bolos ázimos da masa que sacaron de Exipto, porque non levaba levadura; porque foron expulsados de Exipto, e non podían demorarse, nin se prepararon víveres.
40A estancia dos fillos de Israel, que habitaban en Exipto, foi de catrocentos trinta anos.
41 E aconteceu que ao cabo dos catrocentos trinta anos, mesmo o mesmo día aconteceu, que todos os exércitos de Xehová saíron da terra de Exipto.
42 É unha noite que hai que gardar moito para o Señor por sacalos da terra de Exipto: esta é a noite de Xehová que deben observar todos os fillos de Israel nas súas xeracións.
43 E díxolles Xehová a Moisés e a Aharón: "Esta é a ordenanza da Pascua: non comerá dela ningún estranxeiro.
44 Pero todo criado que se compre por diñeiro, cando o circuncidas, comerá del.
45 O estranxeiro e o obreiro non comerán del.
46 Nunha casa comerase; non sacarás nada da carne fóra da casa; nin lle romperás ningún óso.
47Toda a congregación de Israel gardarao.
48 E cando un estranxeiro morre contigo e celebre a Pascua ao Señor, circuncidase todos os seus varóns, e entón que se achegue e celebre; e será coma un nacido na terra, porque ningún incircunciso comerá del.
49 Unha soa lei será para o nacido na casa e para o estranxeiro que habite entre vós.
50 Así fixeron todos os fillos de Israel; tal como o Señor mandou a Moisés e a Aharón, así o fixeron.
51 E aconteceu o mesmo día que o Señor sacou os fillos de Israel da terra de Exipto polos seus exércitos.

CAPÍTULO 13

1 E o Señor falou a Moisés, dicindo:
2 Santificame todos os primoxénitos, todo o que abre o ventre entre os fillos de Israel, tanto de homes como de animais: é meu.
3 E díxolle Moisés ao pobo: "Lembrade este día no que saíches de Exipto, da casa de servidume; porque coa forza da man o Señor sacouvos deste lugar: non se comerá pan fermentado.
4 Este día saíches no mes de Abib.
5 E cando o Señor te faga entrar na terra dos cananeos, dos hititas, dos amorreos, dos heveos e dos xebuseos, que lles xurou aos teus pais que che daría, unha terra onde flúe leite e mel, manterás este servizo neste mes.
6 Sete días comerás pans sen levadura, e o sétimo día será unha festa para o Señor.
7 Sete días comeranse pans sen fermento; e non se verá contigo pan fermentado, nin se verá contigo levadura en todos os teus barrios.
8 E nese día mostrarás ao teu fillo: "Isto é feito por mor do que o Señor fixo comigo cando saín de Exipto".
9 E será para ti un sinal na túa man e un recordo entre os teus ollos, para que a lei do Señor estea na túa boca, porque con man forte sacoute de Exipto.
10 Polo tanto, cumprirás esta ordenanza na súa época de ano en ano.
11 E será cando o Señor te faga entrar na terra dos cananeos, como el xurou a ti e aos teus pais, e cho dará.
12 que apartarás para o Señor todo o que abra a matriz e todo o primoxénito dunha besta que teñas; os machos serán do Señor.
13 E todo primoxénito dun asno redimirás cun cordeiro; e se non o redimes, romperáslle o pescozo e redimirás a todos os primoxénitos dos teus fillos.
14 E será cando o teu fillo che pregunte no futuro, dicindo: Que é isto? que lle dirás: "Con forza de man o Señor sacounos de Exipto, da casa de servidume".
15 E aconteceu que cando o faraón case non nos deixaba ir, o Señor matou a todos os primoxénitos na terra de Exipto, tanto os primoxénitos do home como os primoxénitos da besta; pero redimo a todos os primoxénitos dos meus fillos.
16 E será un sinal na túa man e unha fronte entre os teus ollos, porque o Señor nos sacou de Exipto coa forza da man.
17 E aconteceu que, cando o faraón deixou ir ao pobo, Deus non o levou polo camiño da terra dos filisteos, aínda que estaba preto; porque Deus dixo: Non vaia ser que o pobo se arrepinta cando ve a guerra e volva a Exipto.
18 Pero Deus guiou ao pobo polo camiño do deserto do Mar Vermello, e os fillos de Israel subiron arreados da terra de Exipto.
19 Moisés levou consigo os ósos de Xosé, porque xurou rigorosamente aos fillos de Israel, dicindo: "Deus vai visitarvos". e levaredes os meus ósos de aquí con vós.
20 E partiron de Sucot e acamparon en Etam, á beira do deserto.

21 E o Señor ía diante deles de día nunha columna de nube, para guialos polo camiño; e de noite nunha columna de lume, para darlles luz; ir de día e de noite:
22 Non quitou de diante do pobo a columna de nube de día, nin a columna de lume de noite.

CAPÍTULO 14

1 E o Señor falou a Moisés, dicindo:
2 Fálalles aos fillos de Israel que se volvan e acampen diante de Pihahirot, entre Migdol e o mar, fronte a Baalzefón: diante del acamparás á beira do mar.
3 Pois o faraón dirá dos fillos de Israel: "Están enredados na terra, o deserto encerrounos".
4 E endurecerei o corazón do faraón para que os siga; e serei honrado polo Faraón e por todo o seu exército; para que os exipcios saiban que eu son o Señor. E así o fixeron.
5 E comunicáronselle ao rei de Exipto que o pobo fuxía; e o corazón do faraón e dos seus servos volveuse contra o pobo e dixeron: "Por que fixemos isto, que deixamos ir a Israel de servirnos?
6 E preparou o seu carro e levou consigo ao seu pobo:
7 E colleu seiscentos carros escollidos e todos os carros de Exipto, e xefes de cada un deles.
8 E o Señor endureceu o corazón do faraón, rei de Exipto, e perseguiu aos fillos de Israel, e os fillos de Israel saíron con man alta.
9 Pero os exipcios perseguíanos, todos os cabalos e carros do Faraón, os seus cabaleiros e o seu exército, e alcanzáronos acampando á beira do mar, xunto a Pihahirot, diante de Baalzefón.
10 Cando o faraón se achegou, os fillos de Israel alzaron os ollos e velaquí que os exipcios marchaban tras eles; e tiñan moito medo, e os fillos de Israel clamaron ao Señor.
11 E dixéronlle a Moisés: -"Como non había sepulcros en Exipto, levounos para morrer no deserto? por que nos fixeches así para sacarnos de Exipto?
12 Non é esta a palabra que che dixemos en Exipto, dicindo: Déixanos servir aos exipcios? Porque mellor nos fora servir aos exipcios que morrer no deserto.
13 E díxolle Moisés ao pobo: "Non teñades medo, parade e mirade a salvación de Xehová, que vos mostrará hoxe; porque os exipcios que viches hoxe non os volveredes ver para sempre".
14 O Señor loitará por vós, e vós calaredes.
15 E Xehová díxolle a Moisés: "¿Por que clamas a min? fala aos fillos de Israel para que vaian adiante:
16 Mais ti ergue a túa vara, estende a túa man sobre o mar e divídeo, e os fillos de Israel pasarán en seco polo medio do mar.
17 E velaquí, eu endurecerei o corazón dos exipcios, e seguiranos, e conseguirei honra sobre o Faraón e todo o seu exército, os seus carros e os seus cabaleiros.
18 E os exipcios saberán que eu son o Señor, cando me honra sobre o Faraón, os seus carros e os seus cabaleiros.
19 E o anxo de Deus, que ía diante do campamento de Israel, foise e foi detrás deles; e a columna da nube saíu de diante deles e púxose detrás deles.
20 E quedou entre o campamento dos exipcios e o campamento de Israel; e era para eles unha nube e escuridade, pero daba luz a estes de noite, de xeito que un non se achegaba ao outro en toda a noite.
21 Moisés estendeu a man sobre o mar; e o Señor fixo retroceder o mar por un forte vento do leste toda aquela noite, e seco o mar e as augas dividíronse.
22 E os fillos de Israel entraron no medio do mar sobre a terra seca, e as augas eran para eles un muro á súa dereita e á súa esquerda.
23 Os exipcios perseguiron e entraron tras eles ata o medio do mar, todos os cabalos do Faraón, os seus carros e os seus cabaleiros.
24 E aconteceu que, pola mañá, o Señor mirou para o exército dos exipcios a través da columna de lume e de nube, e perturbou o exército dos exipcios.
25 E quitaron as rodas dos seus carros e empuxáronos con forza. porque o Señor loita por eles contra os exipcios.
26 E díxolle Xehová a Moisés: "Estende a túa man sobre o mar, para que as augas volvan sobre os exipcios, sobre os seus carros e sobre os seus cabaleiros".
27 E Moisés estendeu a súa man sobre o mar, e o mar volveu á súa forza cando chegou a mañá; e os exipcios fuxiron contra ela; e o Señor derrubou aos exipcios no medio do mar.
28 E voltaron as augas e cubriron os carros e os cabaleiros e todo o exército do Faraón que entrou detrás deles no mar; non quedou nin un deles.
29 Pero os fillos de Israel andaban por terra seca no medio do mar; e as augas eran para eles un muro á súa dereita e á súa esquerda.
30 Así, o Señor salvou aquel día a Israel da man dos exipcios; e Israel viu mortos os exipcios na beira do mar.
31 E Israel viu a gran obra que o Señor fixo contra os exipcios: e o pobo temeu ao Señor e creu no Señor e no seu servo Moisés.

CAPÍTULO 15

1 Entón Moisés e os fillos de Israel entonaron este cántico ao Señor, e dixeron: "Cantarei ao Señor, porque triunfou con gloria; arroxou ao mar ao cabalo e ao seu xinete".
2 O Señor é a miña forza e a miña canción, e el é a miña salvación: el é o meu Deus, e prepararei unha morada; Deus de meu pai, e exaltareino.
3O Señor é home de guerra: o Señor é o seu nome.
4 Botou ao mar os carros do faraón e o seu exército; tamén os seus capitáns escollidos afogan no mar Vermello.
5 As profundidades cubrironas: afundíronse no fondo coma unha pedra.
6 A túa man dereita, Señor, fíxose gloriosa en poder: a túa dereita, Señor, esnaquizou o inimigo.
7 E coa grandeza da túa excelencia derrubaches aos que se levantaron contra ti: lanzaches a túa ira, que os consumiu como restrollo.
8 E co soplo das túas fosas nasais xuntáronse as augas, os ríos erguíanse como un montón e as profundidades conxeláronse no corazón do mar.
9 O inimigo dixo: "Perseguirei, alcanzarei, repartirei o botín; a miña luxuria será satisfeita sobre eles; sacarei a miña espada, a miña man destruíraos.
10 Ti sopraches co teu vento, o mar cubriunos: afundíronse como chumbo nas augas poderosas.
11 ¿Quen é coma ti, Señor, entre os deuses? ¿Quen é coma ti, glorioso na santidade, temeroso nas loanzas, facendo marabillas?

12 Estendeches a túa man dereita, a terra tragounos.
13 Ti, coa túa misericordia, levaches o pobo que redimiste: guiácheste coa túa forza ata a túa santa morada.
14 O pobo oirá e terá medo: a tristeza apoderarase dos habitantes de Palestina.
15 Entón os duques de Edom quedarán abraiados; os poderosos de Moab, temblorosos apoderaranse deles; todos os habitantes de Canaán derreteranse.
16 O medo e o temor caerán sobre eles; pola grandeza do teu brazo estarán quietos coma unha pedra; ata que pase o teu pobo, Señor, ata que pase o pobo que ti mercaches.
17 Faraos entrar e plantaraos no monte da túa herdanza, no lugar, Señor, que che fixeches para morar, no santuario, Señor, que as túas mans estableceron.
18 O Señor reinará para sempre e para sempre.
19 Porque o cabalo do Faraón entrou cos seus carros e cos seus cabaleiros no mar, e Xehová fixo volver sobre eles as augas do mar; pero os fillos de Israel foron en terra seca no medio do mar.
20 E Miriam, a profetisa, a irmá de Aharón, colleu na man un tamboril; e todas as mulleres saíron detrás dela con tambores e bailes.
21 E Miriam respondeulles: "Cantade ao Señor, porque triunfou gloriosamente; o cabalo e o seu xinete botou ao mar.
22 Moisés levou a Israel do mar Vermello e saíron ao deserto de Xur; e foron tres días no deserto e non atoparon auga.
23 E cando chegaron a Mara, non puideron beber das augas de Mara, porque eran amargas;
24 E o pobo murmurou contra Moisés, dicindo: Que imos beber?
25 E clamou ao Señor; e Xehová mostroulle unha árbore que, despois de botar ás augas, as augas fóronse doce; alí fixolles un estatuto e unha ordenanza, e alí probou.
26 E dixo: "Se escoitas con dilixencia a voz de Xehová, o teu Deus, e fas o que está ben ante os seus ollos, escoitas os seus mandamentos e gardas todos os seus estatutos, non porrei sobre ti ningunha destas enfermidades que fixen sobre os exipcios, porque eu son o Señor que te cura".
27 E chegaron a Elim, onde había doce pozos de auga e sesenta palmeiras, e acamparon alí xunto ás augas.

CAPÍTULO 16

1 E partiron de Elim, e toda a congregación dos fillos de Israel chegou ao deserto de Sin, que está entre Elim e Sinaí, o día quince do segundo mes despois da súa saída da terra de Exipto.
2 E toda a congregación dos fillos de Israel murmurou contra Moisés e Aharón no deserto:
3 E dixéronlles os fillos de Israel: "Oxalá morramos pola man de Xehová na terra de Exipto, cando estabamos sentados xunto ás potas de carne e cando comiamos o pan a plenitude; porque nos levastes a este deserto, para matar de fame a toda esta asemblea.
4 Entón o Señor díxolle a Moisés: "Velaí que che choveu pan do ceo; e o pobo sairá e recollerá cada día unha cantidade determinada, para que eu poida probalas, se seguirán ou non na miña lei.
5 E acontecerá que o sexto día prepararán o que traian; e será o dobre do que reúnen diariamente.
6 Moisés e Aharón dixéronlles a todos os fillos de Israel: "Á tarde, saberedes que o Señor vos sacou da terra de Exipto.
7 E pola mañá veredes a gloria de Xehová; porque escoita as vosas murmuracións contra o Señor: e que somos nós para que murmuredes contra nós?
8 E dixo Moisés: "Isto será cando o Señor vos dea carne para comer á noite e pan á mañá; porque o Señor escoita as vosas murmuracións que murmurades contra el: e nós que somos? as túas murmuracións non son contra nós, senón contra o Señor.
9 E díxolle Moisés a Aharón: "Dille a toda a congregación dos fillos de Israel: Achégate diante do Señor, porque escoitou as vosas murmuracións".
10 E aconteceu que, mentres Aharón lle falaba a toda a congregación dos fillos de Israel, miraron cara ao deserto, e velaquí, a gloria de Xehová apareceu na nube.
11 E o Señor faloulle a Moisés:
12 Oín as murmuracións dos fillos de Israel: fálalles: "Á noite comeredes carne e pola mañá fartedes de pan; e saberedes que eu son o Señor, o voso Deus.
13 E aconteceu que á tarde subiron as paspallás e cubriron o campamento, e pola mañá o orballo estaba ao redor da hostia.
14 E cando subiu o orballo que xacía, velaquí, sobre a superficie do deserto había unha pequena cousa redonda, tan pequena como a xeada no chan.
15 E cando o viron os fillos de Israel, dixéronse uns a outros: "É maná, porque non sabían o que era". E díxolles Moisés: Este é o pan que o Señor vos deu para comer.
16 Isto é o que o Señor mandou: Reúnao cada un segundo o que come, un omer por cada home, segundo o número das vosas persoas; collede a cada un para os que están nas súas tendas.
17 E así o fixeron os fillos de Israel, e reuniron, uns máis, outros menos.
18 E cando o mediron cun ómer, o que recolleu moito non lle sobraba, e o que recolleu pouco non lle faltaba; reuniron cada un segundo a súa comida.
19 E dixo Moisés: -"Que ninguén o deixe ata a mañá.
20 Non obstante, non escoitaron a Moisés; pero algúns deles deixárono ata a mañá, e criou vermes e apestou, e Moisés enfadouse con eles.
21 E recollíano todas as mañás, cada un segundo a súa comida: e cando o sol se quentaba, derretíase.
22 E aconteceu que o sexto día recolleron o dobre de pan, dous ómers por un home, e todos os xefes da congregación viñeron e dixéronllo a Moisés.
23 E díxolles: "Isto é o que dixo Xehová: "Mañá é o descanso do santo sábado para o Señor. e o que sobra, garda para ti ata a mañá.
24 E gardárono ata a mañá, como mandou Moisés, e non fedorou nin había verme nel.
25 E díxolle Moisés: "Come iso hoxe". porque hoxe é sábado para o Señor; hoxe non o atoparedes no campo.
26 Seis días recolleredes; pero o sétimo día, que é o sábado, non haberá nel.
27 E aconteceu que o sétimo día saíron algúns da xente para reunirse, e non atoparon ningún.
28 E Xehová díxolle a Moisés: "Ata cando te negarás a gardar os meus mandamentos e as miñas leis?

29 Mira, que Xehová vos deu o sábado, polo tanto, o sexto día dávos pan de dous días; Quede cada un no seu lugar, que ninguén saia do seu lugar o sétimo día.
30 Así que o pobo descansou o sétimo día.
31 E a casa de Israel chamoulle o nome de Maná: era coma semente de cilantro, branca; e o seu sabor era como obleas feitas con mel.
32 E díxolle Moisés: "Isto é o que o Señor manda: enche un ómer del para gardar para as túas xeracións". para que vexan o pan co que vos dei de comer no deserto, cando vos saquei da terra de Exipto.
33 E díxolle Moisés a Aharón: "Colle unha pota e pon nela un omer cheo de maná e colócaa diante de Xehová para que a garde para as vosas xeracións".
34 Tal e como o Señor mandou a Moisés, Aharón puxo diante do Testemuño para que fose gardado.
35 E os fillos de Israel comeron maná corenta anos, ata que chegaron a unha terra habitada; comían maná ata que chegaron ás fronteiras da terra de Canaán.
36 Agora un ómer é a décima parte dun efa.

CAPÍTULO 17

1Toda a congregación dos fillos de Israel saíu do deserto de Sin, despois das súas viaxes, segundo o mandamento de Xehová, e acampou en Refidim, e non houbo auga para beber o pobo.
2 Por iso o pobo reprochou a Moisés e dixo: "Dános auga para que bebamos". E díxolles Moisés: "¿Por que vos reprendedes comigo? por que tentades ao Señor?
3 E alí o pobo tiña sede de auga; e o pobo murmurou contra Moisés e dixo: "¿Por que nos sacaches de Exipto para matar de sede a nós, aos nosos fillos e ao noso gando?
4 E Moisés clamou a Xehová, dicindo: Que lle vou facer a este pobo? case están listos para apedrearme.
5 E o Señor díxolle a Moisés: "Vai diante do pobo e leva contigo dos anciáns de Israel; e a túa vara, coa que bates o río, toma na túa man e vai.
6 Velaquí, estarei diante de ti alí sobre a rocha do Horeb; e baterás a pedra, e dela sairá auga para que o pobo beba. E así o fixo Moisés ante os anciáns de Israel.
7 E chamoulle o lugar ao lugar Masah e Meriba, por mor das reprensións dos fillos de Israel e porque tentaron a Xehová, dicindo: ¿Está o Señor entre nós ou non?
8Entón chegou Amalec e loitou contra Israel en Refidim.
9 E díxolle Moisés a Xosué: "Escóllenos homes e vai loitar contra Amalec. Mañá estarei no cumio do outeiro coa vara de Deus na man.
10Fixo Xosué como lle dixera Moisés e loitou contra Amalec. Moisés, Aharón e Hur subiron ao cume do outeiro.
11 E aconteceu que cando Moisés levantou a man, triunfou Israel, e cando baixou a súa man, triunfou Amalec.
12 Pero as mans de Moisés estaban pesadas; e colleron unha pedra, puxérona debaixo, e sentou nela; e Aharón e Hur levantaron as súas mans, un por un lado e outro polo outro; e as súas mans estiveron firmes ata a posta do sol.
13 E Xosué desconcertou a Amalec e ao seu pobo co gume da espada.
14 E díxolle Xehová a Moisés: "Escribe isto como recordo nun libro e cóntao a oídos de Xosué; porque vou esgotar o recordo de Amalec de debaixo do ceo".
15 Moisés construíu un altar e chamoulle o nome de Xehová:
16 Pois dixo: "Porque o Señor xurou que o Señor terá guerra contra Amalec de xeración en xeración".

CAPÍTULO 18

1 Cando Ietro, o sacerdote de Madián, sogro de Moisés, soubo todo o que Deus fixera por Moisés e polo seu pobo Israel, e que o Señor sacara a Israel de Exipto;
2Entón Ietro, o sogro de Moisés, colleu a Séfora, a muller de Moisés, despois de que a devolvera.
3 E os seus dous fillos; dos cales o nome daquel era Gershom; porque dixo: "Fun estranxeiro nunha terra estraña".
4 E o outro chamábase Eliezer; porque o Deus de meu pai, dixo, foi o meu auxilio e libroume da espada do Faraón.
5 E Ietro, o sogro de Moisés, chegou cos seus fillos e coa súa muller a Moisés ao deserto, onde acampou no monte de Deus.
6 E díxolle a Moisés: "Eu, o teu sogro Ietro, vin a ti e a túa muller e os seus dous fillos con ela".
7 Moisés saíu ao encontro do seu sogro, inclinouse e bicouno; e preguntáronse polo seu benestar; e entraron na tenda.
8 E Moisés contoulle ao seu sogro todo o que o Señor fixera ao faraón e aos exipcios por amor de Israel, e todo o traballo que lles pasara polo camiño, e como o Señor os librara.
9 E Ietro alegrouse de todo o ben que o Señor fixera con Israel, a quen librara da man dos exipcios.
10 E dixo Ietro: "Bendito sexa o Señor, que te librou da man dos exipcios e da man do faraón, que librou ao pobo de debaixo da man dos exipcios".
11 Agora sei que o Señor é máis grande que todos os deuses, porque estaba por enriba deles no que se enorgullecían.
12 E Ietro, o sogro de Moisés, levou un holocausto e sacrificios para Deus; e Aharón e todos os anciáns de Israel viñeron para comer co sogro de Moisés diante de Deus.
13 E aconteceu que ao día seguinte, Moisés sentouse para xulgar o pobo, e o pobo estivo xunto a Moisés dende a mañá ata a noite.
14 E cando o sogro de Moisés viu todo o que facía co pobo, dixo: "¿Que é iso que lle fas ao pobo? por que estás só, e todo o pobo está ao teu carón dende a mañá ata a noite?
15 E díxolle Moisés ao seu sogro: "Porque o pobo vén a min para consultar a Deus.
16 Cando teñen un asunto, veñen a min; e xulgo entre uns e outros, e fágolles coñecer os estatutos de Deus e as súas leis.
17 E díxolle o sogro de Moisés: "Non é bo o que fas".
18 Seguramente desgastarás, tanto ti como este pobo que está contigo, porque isto é demasiado pesado para ti; non es capaz de realizalo ti só.
19 Escoita agora a miña voz: vouche dar un consello e Deus estará contigo: Sé para o pobo ante Deus, para que lle traigas as causas a Deus.
20 E ensinaráslles ordenanzas e leis, e mostrarásllles o camiño polo que deben andar e a obra que deben facer.
21 Ademais, proverás de todo o pobo homes capaces, como temen a Deus, homes de verdade, que odian a cobiza;

e coloque tales sobre eles, para que sexan gobernantes de milleiros e gobernantes de centos, gobernantes de cincuenta e gobernantes de decenas:
22 E que xulguen ao pobo en todas as estacións: e todo asunto grande che traerá, pero todo asunto pequeno xulgarán; así será máis fácil para ti mesmo, e levarán a carga contigo.
23 Se fas isto e Deus che manda, poderás aguantar, e todo este pobo tamén irá ao seu lugar en paz.
24 Moisés escoitou a voz do seu sogro e fixo todo o que lle dixera.
25 E Moisés escolleu homes hábiles de entre todo Israel, e púxoos xefes do pobo, gobernantes de milleiros, gobernantes de centos, gobernantes de cincuenta e gobernantes de decenas.
26 E xulgaban ao pobo en todas as estacións: as causas difíciles traían a Moisés, pero todas as pequenas cuestións xulgaban eles mesmos.
27 E Moisés deixou marchar ao seu sogro; e marchou á súa terra.

CAPÍTULO 19

1 No terceiro mes, cando os fillos de Israel saíron da terra de Exipto, ese día chegaron ao deserto do Sinaí.
2 Porque partiron de Refidim, chegaron ao deserto do Sinaí e acamparon no deserto; e alí acampou Israel diante do monte.
3 Moisés subiu a Deus e o Señor chamouno desde o monte, dicindo: "Isto dirás á casa de Xacob e dirásllo aos fillos de Israel.
4 Viches o que fixen cos exipcios e como te levaba sobre ás de aguia e te trouxen ata min.
5 Agora ben, se obedeces a miña voz e gardas o meu pacto, seredes para min un tesouro particular entre todos os pobos, porque toda a terra é miña.
6 E seredes para min un reino de sacerdotes e unha nación santa. Estas son as palabras que lles falarás aos fillos de Israel.
7 E chegou Moisés e chamou aos anciáns do pobo e púxolles diante todas estas palabras que o Señor lle mandou.
8 E todo o pobo respondeu xuntos: "Faremos todo o que o Señor dixo". E Moisés devolveulle ao Señor as palabras do pobo.
9 E díxolle Xehová a Moisés: "Veino a ti nunha nube espesa, para que o pobo escoite cando falo contigo e crea en ti para sempre". E Moisés contoulle ao Señor as palabras do pobo.
10 E Xehová díxolle a Moisés: "Vai ao pobo e santificao hoxe e mañá, e que lave as súas roupas.
11 E estade preparados para o terceiro día: porque o terceiro día o Señor descenderá á vista de todo o pobo sobre o monte Sinaí.
12 E poñerás límites ao pobo ao redor, dicindo: "Coidado de non subir ao monte nin tocar o seu linde: quen toque o monte será condenado a morte.
13 Ningunha man o tocará, pero seguramente será apedreado ou atravesado; sexa besta ou home, non vivirá; cando a trompeta soe moito tempo, subirán ao monte.
14 E Moisés baixou do monte ao pobo e santificou o pobo; e lavaron a roupa.
15 E díxolle á xente: "Estade preparados para o terceiro día; non veñades coas vosas mulleres".
16 E aconteceu que ao terceiro día pola mañá houbo tronos e lóstregos, e unha nube espesa sobre o monte, e o son da trompeta moi forte; de xeito que toda a xente que estaba no campamento tremeu.
17 E Moisés sacou o pobo do campamento para atoparse con Deus; e quedaron na parte inferior do monte.
18 E o monte Sinaí estaba completamente afumado, porque o Señor descendía sobre el en lume;
19 E cando a voz da trompeta soaba máis e máis e máis forte, Moisés falou e Deus respondeulle cunha voz.
20 E o Señor baixou sobre o monte Sinaí, na cima do monte, e o Señor chamou a Moisés ao cume do monte; e subiu Moisés.
21 E díxolle Xehová a Moisés: "Baixa e ordena ao pobo que non se achegue a Xehová para mirar e perezcan moitos deles".
22 E que tamén se santifiquen os sacerdotes que se acheguen a Xehová, para que o Señor non se propague sobre eles.
23 E díxolle Moisés ao Señor: "O pobo non pode subir ao monte Sinaí, porque ti nos mandaches dicindo: Pon límites ao monte e santificao".
24 E díxolle Xehová: "Vaite, baixa e subirás ti e Aharón contigo. Pero non deixes que os sacerdotes e o pobo suban a Xehová, para que non vaia contra eles".
25 Moisés baixou ao pobo e faloulles.

CAPÍTULO 20

1 E Deus falou todas estas palabras, dicindo:
2 Eu son o Señor, o teu Deus, que te saquei da terra de Exipto, da casa de servidume.
3 Non terás outros deuses diante de min.
4 Non che farás ningunha imaxe gravada, nin ningunha semellanza de cousa que estea arriba no ceo, nin abaixo na terra, nin na auga debaixo da terra.
5 Non te inclinarás ante eles nin os servirás, porque eu, o Señor, o teu Deus, son un Deus celoso, que visito a iniquidade dos pais sobre os fillos ata a terceira e a cuarta xeración dos que me odian;
6 E mostrando misericordia a milleiros dos que me aman e gardan os meus mandamentos.
7 Non tomarás o nome de Xehová, o teu Deus, en van; porque o Señor non fará inocente ao que tome o seu nome en balde.
8 Lémbrate do día do sábado, para santificalo.
9 Seis días traballarás e farás todo o teu traballo.
10 Pero o sétimo día é o sábado de Xehová, o teu Deus: nel non farás ningún traballo, nin ti, nin o teu fillo, nin a túa filla, nin o teu servo, nin a túa criada, nin o teu gando, nin o teu estranxeiro que estea nas túas portas.
11 Porque en seis días o Señor fixo o ceo e a terra, o mar e todo o que neles hai, e descansou o sétimo día; polo que o Señor bendixo o sábado e o santificou.
12 Honra a teu pai e á túa nai, para que os teus días se alarguen na terra que o Señor, o teu Deus, che dá.
13 Non matarás.
14 Non cometerás adulterio.
15 Non roubarás.
16 Non darás falso testemuño contra o teu próximo.

17 Non codiciarás a casa do teu veciño, nin a muller do teu veciño, nin o seu criado, nin a súa criada, nin o seu boi, nin o seu asno, nin calquera cousa que sexa do teu veciño.
18 E todo o pobo viu os tronos, os lóstregos e o ruído da trompeta e o monte fumegando.
19 E dixéronlle a Moisés: "Fala connosco e escoitaremos; pero que Deus non fale connosco, non sexa que morremos".
20 E díxolle Moisés ao pobo: "Non teñades medo, porque Deus veu probarvos, e o seu medo estea diante dos vosos rostros, para que non pequedes".
21 E o pobo quedou lonxe, e Moisés achegouse á espesa escuridade onde estaba Deus.
22 E díxolle Xehová a Moisés: "Así diráslles aos fillos de Israel: "Viches que falei contigo dende o ceo".
23 Non faredes comigo deuses de prata, nin vos faredes deuses de ouro.
24 Farasme un altar de terra, e nel sacrificarás os teus holocaustos e as túas ofrendas de paz, as túas ovellas e os teus bois.
25 E se me fas un altar de pedra, non o construirás con pedra labrada, porque se levas sobre el a túa ferramenta, mancharas.
26 Nin subirás escaleiras ata o meu altar, para que non se descubra nela a túa nudez.

CAPÍTULO 21

1 Agora ben, estes son os xuízos que lles poñerás diante.
2 Se compras un servo hebreo, servirá seis anos, e no sétimo sairá libre de balde.
3 Se entrou só, sairá só; se estaba casado, a súa muller sairá con el.
4 Se o seu amo lle deu muller e esta lle dera fillos ou fillas; a muller e os seus fillos serán do seu amo, e el sairá só.
5 E se o criado di claramente: Amo o meu amo, a miña muller e os meus fillos; Non vou saír libre:
6 Entón o seu amo levarao ante os xuíces; tamén o levará á porta ou ao poste da porta; e o seu amo perforaralle a orella cun aul; e servirao para sempre.
7 E se un home vende a súa filla para ser criada, non sairá como fan os servos.
8 Se non lle agrada ao seu amo, quen a comprometeu consigo mesmo, deixará que sexa redimida: non terá poder para vendela a unha nación estranxeira, xa que se enganou con ela.
9 E se a prometeu co seu fillo, tratará con ela como as fillas.
10 Se lle toma outra muller; a súa comida, a súa vestimenta e o seu deber de matrimonio, non diminuirá.
11 E se non lle fai estes tres, sairá libre e sen diñeiro.
12 O que mata a un home e morre, será condenado á morte.
13 E se un home non acecha, senón que Deus o entrega nas súas mans; entón indicareiche un lugar onde fuxirá.
14 Pero se alguén chega con presunción ao seu veciño, para matalo con engano; tirarao do meu altar para que morra.
15 E quen azote o seu pai ou a súa nai, será condenado á morte.
16 E o que roube un home e o vende, ou se o atopa na súa man, será condenado a morte.
17 E quen maldiga ao seu pai ou á súa nai, será condenado á morte.
18 E se os homes pelexan, e un golpea a outro cunha pedra ou co puño, e non morre, senón que garda a súa cama:
19 Se se erguer de novo e andar co seu bastón, o que o bateu será retirado; só pagará a perda do seu tempo e fará que sexa completamente curado.
20 E se un home bate cunha vara ao seu servo ou á súa criada e morre debaixo da súa man; seguramente será castigado.
21 Non obstante, se permanece un día ou dous, non será castigado, porque é o seu diñeiro.
22 Se os homes pelexan e fan dano a unha muller embarazada, de modo que o seu froito se afasta dela, e aínda non se produce ningún mal, será castigado, segundo lle impoña o marido da muller; e pagará segundo o determinen os xuíces.
23 E se segue algún mal, darás vida por vida,
24 Ollo por ollo, dente por dente, man por man, pé por pé,
25 Ardendo por queimar, ferida por ferida, raia por raia.
26 E se un home bate no ollo do seu servo ou no ollo da súa criada, perecerá; deixarao ir libre por mor do seu ollo.
27 E se lle feria o dente do seu criado ou o dente da súa criada; deixarao ir libre por mor do seu dente.
28 Se un boi acorta a un home ou a unha muller para que morran, o boi será apedreado e non se comerá a súa carne; pero o dono do boi quedará abandonado.
29 Pero se o boi acostumaba a empurrar co seu corno no pasado, e se lle testemuñaron ao seu dono, e non o gardou dentro, senón que matou un home ou unha muller; o boi será apedreado, e tamén o seu dono será morto.
30 Se se lle impón unha cantidade de diñeiro, dará como rescate da súa vida todo o que lle impoña.
31 Se corneou a un fillo ou a unha filla, farase con este xuízo.
32 Se o boi empurra a un criado ou a unha criada; daralle ao seu amo trinta siclos de prata, e o boi será apedreado.
33 E se un home abre un pozo, ou se cave un pozo e non o tapa, e cae nel un boi ou un burro;
34 O dono do pozo compensarao e daralle diñeiro ao propietario; e a besta morta será súa.
35 E se o boi dun home fai mal a outro, que morra; despois venderán o boi vivo e repartirán o seu diñeiro; e tamén repartirán o boi morto.
36 Ou se sabe que o boi empurraba no pasado e o seu dono non o gardou; certamente pagará boi por boi; e os mortos serán seus.

CAPÍTULO 22

1 Se alguén rouba un boi ou unha ovella e mata ou vende; devolverá cinco bois por boi e catro ovellas por ovella.
2 Se se atopa un ladrón que rompe, e é ferido e morre, non se derramará sangue por el.
3 Se o sol sae sobre el, derramarase sangue por el; pois debería facer a restitución total; se non ten nada, será vendido polo seu roubo.
4 Se o roubo se atopa na súa man vivo, xa sexa boi, burro ou ovella; restaurará o dobre.
5 Se un home fai devorar un campo ou unha viña, e coloca a súa besta e pata no campo doutro home; do mellor do seu campo e do mellor da súa viña, restituirá.
6 Se se desencadea o lume e se prende en espiños, de xeito que as pilas de millo, ou o millo en pé ou o campo, se consumen con el; o que acendeu o lume reparará.

7 Se alguén lle entrega diñeiro ou cousas ao seu veciño para que garda, e se lle rouben da casa; se se atopa o ladrón, que pague o dobre.
8 Se non se atopa o ladrón, levarase o mestre da casa ante os xuíces, para ver se puxo a man nos bens do seu veciño.
9 Por todo tipo de ofensas, xa sexa por boi, burro, ovella, roupa ou calquera cousa perdida, que outro impute que sexa súa, a causa de ambas partes presentarase ante os xuíces; e a quen os xuíces condenen, pagaralle o dobre ao seu veciño.
10 Se un home lle entrega ao seu veciño un burro, ou un boi, ou unha ovella ou calquera besta para gardar; e morre, ou será ferido ou expulsado, sen que ninguén o vexa:
11 Entón haberá un xuramento de Xehová entre os dous de que non puxo a súa man nos bens do seu veciño; e o propietario da mesma aceptarao e non o compensará.
12 E se lle rouban, deberá restituír ao seu propietario.
13 Se é despedazado, que o traia como testemuño, e non compensará o que foi desgarrado.
14 E se alguén lle pide prestado algo ao seu veciño e resulta ferido ou morre, sen que o propietario non estea con el, compensarao.
15 Pero se o dono está con el, non o compensará;
16 E se un home seduce a unha criada que non está prometida e se deita con ela, dará que sexa a súa muller.
17 Se o seu pai se nega totalmente a darlla, pagará o diñeiro segundo o dote das virxes.
18 Non deixarás que viva unha meiga.
19 Todo aquel que se deita cunha besta será condenado á morte.
20 O que ofreza sacrificios a calquera deus, agás só para o Señor, será destruído por completo.
21 Non aflixirás nin oprimirás a un estranxeiro, porque forasteiros erades na terra de Exipto.
22 Non aflixirás a ningunha viúva nin orfo.
23 Se os aflixes dalgunha maneira e claman a min, escoitarei o seu clamor;
24 E a miña ira arderá, e matareino a espada; e as túas mulleres serán viúvas e os teus fillos orfos.
25 Se lle prestas diñeiro a algún do meu pobo que sexa pobre contigo, non serás para el como un usureiro, nin lle imporás usura.
26 Se tomas en prenda a roupa do teu veciño, entregarásllo cando se poña o sol.
27 Porque só é o seu cuberto, é o seu vestido para a súa pel: onde durmirá? e acontecerá que cando me clame, escoitarei; pois son gracioso.
28 Non insultarás os deuses, nin maldicirás o gobernante do teu pobo.
29 Non tardarás en ofrecer o primeiro dos teus froitos maduros e dos teus licores: o primoxénito dos teus fillos darásme.
30 Así mesmo farás cos teus bois e coas túas ovellas: sete días estará coa súa madre; o oitavo día darásme.
31 E seredes para min homes santos; nin comeredes carne desgarrada das bestas no campo; botaralo aos cans.

CAPÍTULO 23

1 Non levantarás denuncia falsa: non poñas a túa man co impío para ser testemuña inxusta.
2 Non seguirás a multitude para facer o mal; nin falarás en causa para declinar despois de moitos para arrincar o xuízo:
3 Tampouco gardarás cara a un pobre na súa causa.
4 Se te atopas co boi do teu inimigo ou o seu asno que se desvía, seguramente devolverásllo.
5 Se ves o asno do que te odia deitado baixo a súa carga e non tes axudalo, axudarás con el.
6 Non arrincarás o xuízo do teu pobre na súa causa.
7 Mantéñate lonxe do falso asunto; e non mates os inocentes e xustos, porque eu non vou xustificar aos malvados.
8 E non aceptarás ningún don, porque o don cega aos sabios e perverte as palabras dos xustos.
9 Tampouco oprimirás a un estranxeiro, porque coñeces o corazón do estranxeiro, xa que erades estranxeiros na terra de Exipto.
10 E seis anos sementarás a túa terra e recollerás os seus froitos.
11 Pero o sétimo ano deixarás que repousa e quede quieto; para que coma os pobres do teu pobo, e o que deixen comerán as bestas do campo. Do mesmo xeito farás coa túa viña e coa túa oliveira.
12 Seis días farás o teu traballo, e o sétimo descansarás, para que descanse o teu boi e o teu asno, e o fillo da túa serva e o forasteiro descansen.
13 E en todas as cousas que vos dixen, sexa prudente e non fagades mención do nome doutros deuses, nin se oirá da vosa boca.
14 Tres veces celebrarásme unha festa ao ano.
15Celebrarás a festa dos ázimos: (comerás pans ázimos durante sete días, como che ordenei, no tempo sinalado do mes Abib, porque nela saíches de Exipto, e ninguén se presentará diante de min baleiro).
16 E a festa da colleita, as primicias dos teus traballos, que sementaste no campo, e a festa da recolección, que é ao final do ano, cando recollestes os teus traballos do campo.
17 Tres veces ao ano todos os teus meus varóns aparecerán ante o Señor Deus.
18 Non ofrecerás o sangue do meu sacrificio con pan fervido; nin a graxa do meu sacrificio quedará ata a mañá.
19 O primeiro dos primeiros froitos da túa terra introducirás na casa de Xehová, o teu Deus. Non feras un cabrito no leite da súa nai.
20 Velaquí, envío un anxo diante de ti, para que te garde no camiño e te traia ao lugar que eu preparei.
21 Coidado con el e obedece a súa voz, non o provoques; porque non perdoará as túas transgresións, porque o meu nome está nel.
22 Pero se obedeces a súa voz e fas todo o que eu falo; entón serei un inimigo dos teus inimigos e un adversario dos teus adversarios.
23 Porque o meu anxo irá diante de ti e te traerá aos amorreos, aos hititas, aos ferezeos, aos cananeos, aos heveos e aos xebuseos, e vounos exterminar.
24 Non te prostrarás ante os seus deuses, nin os servirás, nin seguirás as súas obras;
25 E serviredes ao Señor, o voso Deus, e el bendicirá o teu pan e a túa auga; e quitarei a enfermidade do medio de ti.
26 Na túa terra nada botará nin estéril: o número dos teus días cumprirei.

27 Enviarei o meu medo diante de ti e destruirei a todo o pobo ao que vaias vir, e farei que todos os teus inimigos volvanche as costas.
28 E enviarei diante de ti avispóns que expulsarán de diante de ti aos heveos, cananeos e hititas.
29 Non os expulsarei de diante de ti nun ano; non vaia ser que a terra quede desolada e que as bestas do campo se multipliquen contra ti.
30 Pouco a pouco vouos expulsar de diante de ti, ata que crezas e heredes a terra.
31 E establecerei os teus límites dende o mar Vermello ata o mar dos filisteos, e dende o deserto ata o río, porque entregarei nas túas mans os habitantes da terra; e expulsaras diante de ti.
32 Non farás pacto con eles nin cos seus deuses.
33 Non habitarán na túa terra, para que non te fagan pecar contra min, porque se serves aos seus deuses, seguramente será unha trampa para ti.

CAPÍTULO 24

1 E díxolle a Moisés: "Sube ao Señor, ti e Aharón, Nadab e Abiú e setenta dos anciáns de Israel; e adorádevos de lonxe.
2 E só Moisés achegarase ao Señor, pero non se achegarán; nin o pobo subirá con el.
3 E veu Moisés e contoulle ao pobo todas as palabras do Señor e todos os xuízos.
4 Moisés escribiu todas as palabras do Señor, levantouse de madrugada e edificou un altar debaixo do outeiro e doce columnas, segundo as doce tribos de Israel.
5 E mandou mozos dos fillos de Israel, que ofrecían holocaustos e sacrificaban a Xehová sacrificios de paz de bois.
6 Moisés colleu a metade do sangue e púxoo en cuncas; e a metade do sangue rociaba no altar.
7 E colleu o libro da alianza e leu en audiencia do pobo, e dixeron: "Faremos todo o que dixo o Señor e obedeceremos".
8 Moisés tomou o sangue, rociouno sobre o pobo e dixo: "Velaí o sangue da alianza que o Señor fixo convosco sobre todas estas palabras".
9Entón subiron Moisés, Aharón, Nadab e Abiú e setenta dos anciáns de Israel.
10 E viron o Deus de Israel, e había debaixo dos seus pés como un empedrado de pedra de zafiro, e coma o corpo do ceo na súa claridade.
11 E non puxo a man sobre os nobres dos fillos de Israel; tamén viron a Deus e comeron e beberon.
12 E díxolle Xehová a Moisés: "Sube a min ao monte e quédate alí; e darei táboas de pedra, e a lei e os mandamentos que escribín; para que lles ensinas.
13 E levantáronse Moisés e o seu ministro Xosué, e subiu Moisés ao monte de Deus.
14 E díxolles aos anciáns: Estade aquí por nós ata que volvamos a vós. E velaquí, Aharón e Hur están convosco. Se alguén ten algunha cousa que facer, que veña a eles.
15 Moisés subiu ao monte, e unha nube cubriu o monte.
16 E a gloria de Xehová permaneceu no monte Sinaí, e a nube cubriuno seis días; e o sétimo día chamou a Moisés do medio da nube.
17 E a visión da gloria de Xehová era coma lume devorador no cumio do monte aos ollos dos fillos de Israel.
18 Moisés entrou no medio da nube e subiuno ao monte; e Moisés estivo no monte corenta días e corenta noites.

CAPÍTULO 25

1 E o Señor falou a Moisés, dicindo:
2 Fálalles aos fillos de Israel que me traian unha ofrenda: de todo o que a ofreza co seu corazón, tomaredes a miña ofrenda.
3 E esta é a ofrenda que levaredes deles; ouro, prata e bronce,
4 E azul, púrpura, escarlata e liño fino e pelo de cabra,
5E peles de carneiros tinguidas de vermello, e peles de teixugo e madeira de cacao,
6 Aceite para a luz, especias para o aceite da unción e para o incenso doce,
7 Pedras de ónix e pedras para colocar no efod e no pectoral.
8 E que me fagan un santuario; para habitar entre eles.
9 Segundo todo o que che mostre, segundo o modelo do tabernáculo e o modelo de todos os seus instrumentos, así o faredes.
10 E farán unha arca de madeira de acacia: a súa lonxitude será de dous cóbados e medio, a súa anchura de cóbado e medio e a súa altura de cóbado e medio.
11 E revestirao de ouro puro, por dentro e por fóra, e faráselle unha coroa de ouro arredor.
12 Fundiráslle catro aneis de ouro e poñeras nas catro esquinas; e haberá dous aneis nun lado dela e dous aneis no outro lado.
13 E farás varas de madeira de acacia e recubrirás de ouro.
14 E meterás as varas nos aneis dos lados da arca, para que a arca poida levar con elas.
15 As varas estarán nos aneis da arca: non serán quitadas dela.
16 E meterás na arca o testemuño que che darei.
17 E farás un propiciatorio de ouro puro: dous cóbados e medio terá a súa lonxitude e un cóbado e medio o seu ancho.
18Farás dous querubíns de ouro, de obra batida, nos dous extremos do propiciatorio.
19 E fai un querubín nun extremo e o outro querubín no outro extremo: mesmo do propiciatorio faredes os querubíns nos dous extremos.
20 E os querubíns estenderán as súas ás no alto, cubrindo o propiciatorio coas súas ás, e os seus rostros miraranse un para outro; cara ao propiciatorio estarán os rostros dos querubíns.
21 E colocarás o propiciatorio enriba da arca; e poñerás na arca o testemuño que che darei.
22 E alí atoparei contigo, e falarei contigo dende enriba do propiciatorio, entre os dous querubines que están sobre a arca do testemuño, de todas as cousas que che mandarei aos fillos de Israel.
23Farás tamén unha mesa de madeira de acacia: dous cóbados terán a súa lonxitude, un cóbado o ancho e un cóbado e medio a súa altura.
24 Revestirao de ouro puro e faralle unha coroa de ouro arredor.
25 E faráslle un bordo dun man de ancho ao redor, e faráslle unha coroa de ouro ao seu redor.

26 Faraslle catro aneis de ouro e poñerás os aneis nas catro esquinas que están nos catro pés.
27 Os aneis estarán fronte á beira para os lugares das varas para levar a mesa.
28 E farás as varas de madeira de acacia e recubrirás de ouro, para que a mesa se leve con elas.
29 Farás os seus pratos, culleres e tapas e cuncas para cubrir: faraas de ouro puro.
30 E poñerás enriba da mesa sempre diante de min pan da proposición.
31 E farás un candelero de ouro puro: de traballo batido farase o candelero: o seu fuste, as súas pólas, as súas cuncas, os seus pomos e as súas flores serán do mesmo.
32 E seis pólas sairán dos seus lados; tres pólas do candelabro por un lado e tres pólas do candelabro por outro lado:
33 Tres cuncas semellantes ás améndoas, cun pomo e unha flor nunha rama; e tres cuncas feitas coma améndoas na outra póla, cun pomo e unha flor: así nas seis pólas que saen do candelero.
34 E no candelero haberá catro cuncas feitas coma améndoas, cos seus pumos e as súas flores.
35 E haberá un pomo debaixo de dúas pólas do mesmo, e un pomo debaixo de dúas pólas do mesmo, e un pomo debaixo de dúas pólas do mesmo, segundo as seis pólas que saen do candelero.
36 Os seus pomos e as súas pólas serán da mesma: todo será unha obra batida de ouro puro.
37 E farás dela as sete lámpadas, e acenderán as súas lámpadas para iluminalas fronte.
38 E as súas tenazas e as súas pinzas de rapé serán de ouro puro.
39 Farao cun talento de ouro puro con todos estes utensilios.
40 E mira que as fai segundo o modelo que che mostraron no monte.

CAPÍTULO 26

1 Farás ademais o tabernáculo con dez cortinas de liño fino torcido, azul, púrpura e escarlata; faraas con querubíns de habilidade.
2 A lonxitude dunha cortina será de vinte cóbados e a anchura dunha cortina de catro cóbados; e cada unha das cortinas terá unha medida.
3 As cinco cortinas uniranse entre si; e outras cinco cortinas uniranse entre si.
4 E farás lazos de cor azul no bordo da única cortina dende a beira da unión; e igualmente farás no bordo extremo doutra cortina, na unión da segunda.
5 Farás cincuenta lazos na primeira cortina, e cincuenta lazos farás no bordo da cortina que está na unión da segunda; para que os bucles poidan agarrarse uns aos outros.
6 E farás cincuenta tachuelas de ouro e uniras as cortinas coas tachuelas, e será un só tabernáculo.
7 E farás cortinas de pelo de cabra para cubrir o tabernáculo: once cortinas farás.
8 A lonxitude dunha cortina será de trinta cóbados, e a anchura dunha cortina de catro cóbados; e as once cortinas terán unha mesma medida.
9 E uniras cinco cortinas separadas e seis cortinas separadas, e dobrarás a sexta cortina na parte dianteira do tabernáculo.
10 Farás cincuenta lazos no bordo da primeira cortina que está máis arriba na unión, e cincuenta lazos no bordo da cortina que une a segunda.
11 E farás cincuenta correas de bronce e poñerás as correas nos lazos e acoplarás a tenda para que sexa unha soa.
12 E o resto que quede das cortinas da tenda, a media cortina que quede, colgará sobre a parte traseira do tabernáculo.
13 E un cóbado por un lado e un cóbado no outro lado do que queda na lonxitude das cortinas da tenda, colgará sobre os lados do tabernáculo a un lado e outro, para cubrilo.
14 E farás unha cuberta para a tenda de peles de carneiro tinguidas de vermello, e unha cuberta por riba de peles de teixugo.
15 E farás táboas para o tabernáculo de madeira de acacia.
16 Dez cóbados será a lonxitude dunha táboa, e un cóbado e medio será a anchura dunha táboa.
17 Haberá dúas espigas nunha táboa, ordenadas unha contra outra: así farás para todas as táboas do tabernáculo.
18 E farás as táboas do tabernáculo: vinte táboas no lado sur cara ao sur.
19 E farás corenta basas de prata debaixo das vinte táboas; dous soportes debaixo dunha táboa para as súas dúas espigas, e dous soportes debaixo doutra táboa para os seus dous espigas.
20 E para o segundo lado do tabernáculo, no lado norte, haberá vinte táboas:
21 E as súas corenta bases de prata; dúas tomas debaixo dunha placa e dúas tomas debaixo doutra placa.
22 E para os lados do tabernáculo cara ao oeste farás seis táboas.
23 E farás dúas táboas para as esquinas do tabernáculo nos dous lados.
24 E uniranse por debaixo, e uniranse por riba da súa cabeza nun só anel: así será para os dous; serán para as dúas esquinas.
25 E serán oito táboas, e as súas bases de prata, dezaseis bases; dúas tomas debaixo dunha placa e dúas tomas debaixo doutra placa.
26 E farás barras de madeira de caca; cinco para as táboas dun lado do tabernáculo,
27 E cinco barras para as táboas do outro lado do tabernáculo, e cinco barras para as táboas do lado do tabernáculo, para os dous lados do oeste.
28 E a barra do medio no medio das táboas chegará de punta a punta.
29 E recubrirás de ouro as táboas e farás os seus aneis de ouro como lugar para as barras; e cubrirás as barras de ouro.
30 E levantarás o tabernáculo segundo o modelo que che mostraron no monte.
31Farás un veo de azul, púrpura e escarlata e liño fino torcido, feitos de habilidade: con querubíns farase.
32 E colgarao de catro columnas de madeira de acacia recubertas de ouro; os seus ganchos serán de ouro, sobre as catro basees de prata.
33 E colgarás o veo debaixo das tachuelas, para introducir alí dentro do veo a arca do testemuño; e o veo dividiráche entre o lugar santo e o santísimo.

34 E colocarás o propiciatorio sobre a arca do testemuño no lugar santísimo.
35 E colocarás a mesa fóra do veo, e o candelero fronte á mesa, no lado do tabernáculo, cara ao sur, e poñerás a mesa no lado norte.
36 E farás unha cortina para a porta da tenda, de azul, púrpura e escarlata e liño fino torcido, labrada con agulla.
37Farás para o colgado cinco pilares de madeira de acacia, recubrirás de ouro, e os seus ganchos serán de ouro; e fundiráslles cinco basas de bronce.

CAPÍTULO 27

1 E farás un altar de madeira de acacia de cinco cóbados de longo e cinco cóbados de ancho; o altar será cadrado, e a súa altura será de tres cóbados.
2 Faraslle os cornos nas catro esquinas: os seus cornos serán do mesmo, e revestirao de bronce.
3 E farás as súas cazolas para recibir as súas cinzas, e as súas pas, e as súas cuncas, e os seus anzois e os seus fogares: todos os seus utensilios farás de bronce.
4 E farásllle unha reixa de rede de bronce; e sobre a rede farás catro aneis de bronce nas súas catro esquinas.
5 Poñerao debaixo do compás do altar debaixo, para que a rede chegue ata o medio do altar.
6 E farás varas para o altar, varas de madeira de acacia, e cubriras de bronce.
7 E poñeranse as varas nos aneis, e as varas estarán nos dous lados do altar para que o leve.
8 Faraso oco con táboas: tal como che mostraron no monte, así o farán.
9 E farás o atrio do tabernáculo: para o lado sur cara ao sur haberá cortinas para o atrio de liño fino torcido de cen cóbados de lonxitude por un lado.
10 E os seus vinte pilares e os seus vinte basas serán de bronce; os ganchos dos pilares e os seus filetes serán de prata.
11 Así mesmo, para o lado norte de lonxitude haberá cortinas de cen cóbados de longo, e os seus vinte pilares e os seus vinte basas de bronce; os ganchos dos alicerces e os seus filetes de prata.
12 E para o ancho do atrio do lado oeste haberá cortinas de cincuenta cóbados: dez pilares e dez basas.
13 E a anchura do atrio polo lado leste cara ao leste será de cincuenta cóbados.
14 As cortinas dun lado da porta terán quince cóbados: tres pilares e tres basas.
15 E do outro lado haberá cortinas de quince cóbados: tres pilares e tres bases.
16 E para a porta do atrio haberá unha cortina de vinte cóbados, de cor azul, púrpura e escarlata e liño fino torcido, labrada con agulla; e os seus alicerces serán catro e catro basees.
17 Todas as columnas que rodean o atrio estarán revestidas de prata; os seus ganchos serán de prata e os seus soportes de bronce.
18 A lonxitude do atrio será de cen cóbados, a anchura de cincuenta por todas partes, e a altura de cinco cóbados de liño fino torcido e as súas bases de bronce.
19 Todos os utensilios do tabernáculo en todo o seu servizo, e todos os seus alfinetes e todos os alfinetes do atrio serán de bronce.
20 E mandarás aos fillos de Israel que che traian aceite puro de oliva batida para a luz, para que a lámpada quede sempre.
21 No tabernáculo do encontro, fóra do velo, que está diante do testemuño, Aharón e os seus fillos ordenarano diante de Xehová dende a tarde ata a mañá: será un estatuto perpetuo para as súas xeracións en favor dos fillos de Israel.

CAPÍTULO 28

1 E toma para ti a Aharón, teu irmán, e os seus fillos con el, de entre os fillos de Israel, para que me serva no oficio sacerdotal: Aharón, Nadab e Abiú, Elazar e Itamar, fillos de Aharón.
2 E farás roupas santas para Aharón, teu irmán, para gloria e beleza.
3 E falarás a todos os que teñan un corazón sabio, aos que eu enchei de espírito de sabedoría, para que fagan as vestiduras de Aharón para consagralo, para que me sirva no oficio de sacerdote.
4 E estas son as vestimentas que farán; un pectoral, un efod, unha túnica, unha túnica bordada, unha mitra e un cinto; e farán vestimentas santas para Aharón, teu irmán, e os seus fillos, para que me serva no oficio sacerdotal.
5 E collerán ouro, azul, púrpura, escarlata e liño fino.
6 E farán o efod de ouro, azul e púrpura, escarlata e liño fino torcido, con traballos astutos.
7 Terá os dous ombreiros unidos polos dous bordos; e así se unirá.
8 E o cinto curioso do efod, que está sobre el, será do mesmo, segundo a súa obra; ata de ouro, de azul e roxo e escarlata e de liño fino torcido.
9 E tomarás dúas pedras de ónice e gravarás nelas os nomes dos fillos de Israel.
10 Seis dos seus nomes nunha pedra, e os outros seis nomes do resto na outra pedra, segundo o seu nacemento.
11 Co traballo dun gravador na pedra, coma os gravados dun selo, gravarás as dúas pedras cos nomes dos fillos de Israel: faraas engastar en ouros.
12 E poñerás as dúas pedras sobre os ombreiros do efod como pedras de lembranza para os fillos de Israel; e Aharón levará os seus nomes diante do Señor sobre os seus dous ombreiros como recordo.
13 E farás ouros de ouro;
14 E dúas cadeas de ouro puro nos extremos; de traballo de coroas farasos, e fixarás as cadeas de coroas aos ouches.
15 E farás a coraza do xuízo con astucia; despois da obra do efod faraso; de ouro, de azul e de púrpura, e de escarlata e de liño fino torcido farao.
16 Dobrarase en catro cadrados; un palmo será a súa lonxitude, e un palmo será a súa anchura.
17 E poñerás nel encaixes de pedras, catro filas de pedras: a primeira fila será un sardio, un topacio e un carbuncle: esta será a primeira fila.
18 E a segunda fila será unha esmeralda, un zafiro e un diamante.
19 E a terceira fila un ligure, unha ágata e unha ametista.
20 E na cuarta fila un berilo, un ónice e un xaspe: engastaranse de ouro nas súas tapas.
21 E as pedras terán os nomes dos fillos de Israel, doce, segundo os seus nomes, como gravados dun selo; cada un co seu nome serán segundo as doce tribos.

22 E farás sobre o pectoral unhas cadeas de ouro puro, nas súas extremidades.
23 E farás sobre o pectoral dous aneis de ouro e poñerás os dous aneis nos dous extremos do pectoral.
24 E poñerás as dúas cadeas de ouro enroladas nos dous aneis que están nos extremos do pectoral.
25 E fixarás os outros dous extremos das dúas cadeas de coroa nos dous alvéolos e poñerasos nos ombreiros do efod diante del.
26 E farás dous aneis de ouro e poñerasos nos dous extremos do pectoral, no seu bordo, que está no lado do efod cara a dentro.
27 E farás outros dous aneis de ouro, e colocaraos nos dous lados do efod por debaixo, na súa parte dianteira, fronte á outra unión, por riba do cinto curioso do efod.
28 E unirán o pectoral polos seus aneis aos aneis do efod cun encaixe azul, para que quede por riba do cinturón do efod, e que o pectoral non se solte do efod.
29 E Aharón levará sobre o seu corazón os nomes dos fillos de Israel no pectoral do xuízo, cando entre ao lugar santo, como memoria continua diante do Señor.
30 E poñerás no pectoral do xuízo o Urim e o Tumim; e estarán no corazón de Aharón, cando este entre ante o Señor.
31 E farás o manto do efod todo de azul.
32 Haberá un oco na parte superior dela, no medio: terá unha atadura de tecido ao redor do burato, coma se fose o buraco dunha corbata, para que non se rasgue.
33 E por debaixo do bordo farás granadas de cor azul, púrpura e escarlata, arredor do seu borde; e campás de ouro entre eles ao redor:
34 Unha campá de ouro e unha granada, unha campá de ouro e unha granada, sobre o bordo da túnica arredor.
35 E será a Aharón para ministrar, e o seu son será oído cando entre no lugar santo diante de Xehová, e cando saia, para que non morra.
36 E farás unha lámina de ouro puro e gravarás nela, coma os gravados dun selo: SANTIDADE AO SEÑOR.
37 E poñerao nun encaixe azul, para que quede sobre a mitra; na fronte da mitra estará.
38 E estará sobre a fronte de Aharón, para que Aharón leve a iniquidade das cousas santas que os fillos de Israel santificarán en todos os seus dons santos; e estará sempre na súa fronte, para que sexan aceptados diante do Señor.
39 E bordarás a túnica de liño fino, e farás a mitra de liño fino, e farás o cinto de bordado.
40 E para os fillos de Aharón faráslles túnicas, faráslles cintos e gorras, para gloria e beleza.
41 E poñeráselles sobre o teu irmán Aharón e os seus fillos con el; e unxiraos, consagraraos e santificaraos, para que me servan no oficio sacerdotal.
42 E faráslles calzóns de liño para cubrir a súa nuidade; dende os lombos ata as coxas chegarán:
43 E estarán sobre Aharón e sobre os seus fillos, cando entren no tabernáculo de reunión ou cando se acheguen ao altar para ministrar no lugar santo; que non leven iniquidade e morran: será unha lei perpetua para el e para a súa descendencia despois del.

CAPÍTULO 29

1 E isto é o que lles farás para santificalos, para servirme no oficio sacerdotal: colle un noviño e dous carneiros sen defecto.
2 E pans ázimos e bolos ácimos temperados con aceite e hostias ázimos unxidas con aceite: faraas de fariña de trigo.
3 Poñeraas nunha mesma cesta e traeas no cesto, co bozo e os dous carneiros.
4 E levarás a Aharón e aos seus fillos á porta do tabernáculo do encontro e lavalos con auga.
5 E collerás as vestimentas e vestirás a Aharón a túnica, a túnica do efod, o efod e o pectoral, e cinguirás co cinto do efod.
6 E poñerás a mitra sobre a súa cabeza e poñerás a coroa santa sobre a mitra.
7 Entón tomarás o aceite da unción, botarásllo sobre a súa cabeza e unxirás.
8 E levarás os seus fillos e poñeráslles túnicas.
9 Cinguiraos con cintos, a Aharón e aos seus fillos, e poñeráslles os gorros; e o oficio sacerdotal será deles como estatuto perpetuo; e consagrarás a Aharón e aos seus fillos.
10 E farás levar un noviño diante do tabernáculo do encontro, e Aharón e os seus fillos poñerán as súas mans sobre a cabeza do becerro.
11 E mataras o becerro diante do Señor, á porta do tabernáculo do encontro.
12 E tomarás do sangue do touro e poñerás co teu dedo sobre os cornos do altar e verterás todo o sangue ao fondo do altar.
13 E collerás toda a graxa que cobre as entrañas, a cal que está sobre o fígado, os dous riles e a graxa que hai sobre eles, e queimarás no altar.
14Pero a carne do boiro, a súa pel e o seu esterco, queimarás co lume fóra do campamento: é unha expiación.
15 Tamén collerás un carneiro; e Aharón e os seus fillos poñerán as súas mans sobre a cabeza do carneiro.
16 E mataras o carneiro, tomarás o seu sangue e rociarás o altar arredor.
17 E cortarás o carneiro en anacos, lavarás as súas entrañas e as súas patas, e poñeráselles nos anacos e na cabeza.
18 E queimarás todo o carneiro sobre o altar: é un holocausto para o Señor: é un olor doce, unha ofrenda queimada para o Señor.
19 E collerás o outro carneiro; e Aharón e os seus fillos poñerán as súas mans sobre a cabeza do carneiro.
20 Entón matarás o carneiro, tomarás do seu sangue e poñeráselle sobre a punta da orella dereita de Aharón, e sobre a punta da orella dereita dos seus fillos, e sobre o polgar da man dereita e sobre o dedo gordo do seu pé dereito, e rociarás o sangue arredor do altar.
21 E tomarás do sangue que hai sobre o altar e do aceite da unción, e rociarás sobre Aharón, e sobre os seus vestidos, e sobre os seus fillos e sobre os vestidos dos seus fillos con el;
22 Tamén tomarás do carneiro a graxa e a rabadilla, a graxa que cobre as entrañas, a cáscara sobre o fígado, os dous riles, a graxa que hai sobre eles e a ombreira dereita; pois é un carneiro de consagración:
23 E un bolo de pan, un bolo de aceite e unha oblea do cesto dos ázimos que hai diante do Señor.

24 E porás todo nas mans de Aharón e nas mans dos seus fillos; e axitaraos diante do Señor como ofrenda mecida.
25 E colleraas das súas mans e queimarás no altar como holocausto, como doce aroma diante do Señor: é unha ofrenda queimada para o Señor.
26 E tomarás o peito do carneiro da consagración de Aharón e axitarás diante de Xehová como ofrenda mecida, e será a túa parte.
27 E santificarás o peito da ofrenda mecida e o ombreiro da ofrenda elevada, que é mecida e que se levanta, do carneiro da consagración, o que é para Aharón e o que é para os seus fillos.
28 E será de Aharón e dos seus fillos por un estatuto perpetuo dos fillos de Israel: porque é unha ofrenda elevada, e será unha ofrenda elevada dos fillos de Israel do sacrificio dos seus sacrificios de paz, a súa ofrenda elevada a Xehová.
29 E as vestiduras santas de Aharón serán dos seus fillos despois del, para ser unxidas nelas e consagradas nelas.
30 E aquel fillo que sexa sacerdote no seu lugar poñeraos durante sete días, cando entre no tabernáculo do encontro para ministrar no santuario.
31 E collerás o carneiro da consagración e ferás a súa carne no lugar santo.
32 E Aharón e os seus fillos comerán a carne do carneiro e o pan que hai no cesto, á porta do tabernáculo do encontro.
33 E comerán as cousas coas que se fixo a expiación, para consagralos e santificalos; pero o estranxeiro non comerá del, porque son santos.
34 E se queda algo da carne das consagracións ou do pan ata a mañá, queimaras o resto ao lume: non se comerá, porque é santo.
35 E así farás con Aharón e cos seus fillos, segundo todo o que che mandei: sete días consagrarás.
36 E ofrecerás cada día un noviño en expiación para expiación; e purificarás o altar, cando fixeses expiación por el, e unxiralo para santificalo.
37 Sete días farase expiación polo altar e santificarao; e será un altar santísimo: todo o que toque o altar será santo.
38 Agora ben, isto é o que ofrecerás sobre o altar; dous cordeiros do primeiro ano día a día continuamente.
39 O cordeiro ofrecerás pola mañá; e ofrecerás o outro año á tarde:
40 E cun cordeiro unha décima parte de fariña mesturada coa cuarta parte dun hin de aceite batido; e a cuarta parte dun hin de viño para libación.
41 E ofrecerás o outro cordeiro á tardiña, e farás con el segundo a ofrenda da mañá e segundo a libación, de doce aroma, unha ofrenda queimada ao Señor.
42 Este será un holocausto continuo por todas as túas xeracións á porta do tabernáculo do encontro diante de Xehová: onde me atoparei contigo para falarte alí.
43 E alí atoparei cos fillos de Israel, e o tabernáculo será santificado pola miña gloria.
44 E santificarei o tabernáculo do encontro e o altar; santificarei tamén a Aharón e aos seus fillos para que me servan no oficio sacerdotal.
45 E habitarei entre os fillos de Israel e serei o seu Deus.
46 E saberán que eu son o Señor, o seu Deus, que os saquei da terra de Exipto, para habitar entre eles: eu son o Señor, o seu Deus.

CAPÍTULO 30

1 Farás un altar para queimar incenso: farás de madeira de acacia.
2 Un cóbado terá a súa lonxitude e un cóbado o seu ancho; será cadrado, e a súa altura de dous cóbados; os seus cornos serán do mesmo.
3 Revestirao de ouro puro, a súa parte superior, os seus lados arredor e os seus cornos; e faráslle unha coroa de ouro arredor.
4 Faraslle dous aneis de ouro debaixo da coroa, polas dúas esquinas dela, nos dous lados farás dela; e servirán de lugar para as varas para levar.
5 E farás as varas de madeira de acacia e recubrirás de ouro.
6 E colocarao diante do veo que está xunto á arca do testemuño, diante do propiciatorio que está sobre o testemuño, onde me atoparei contigo.
7 E Aharón queimará nel incenso doce todas as mañás.
8 E cando Aharón acenda as lámpadas á tarde, queimará nelas incenso, incienso perpetuo diante de Xehová durante as vosas xeracións.
9 Non ofreceredes nel incenso estraño, nin holocausto nin ofrenda; nin derramaredes libación sobre el.
10 E Aharón fará expiación sobre os seus cornos unha vez ao ano co sangue da expiación expiatoria: unha vez ao ano farase expiación sobre ela polas vosas xeracións: é santísimo para o Señor.
11 E o Señor faloulle a Moisés:
12 Cando fagas a suma dos fillos de Israel segundo o seu número, cada un dará un rescate pola súa alma ao Señor, cando os conte; que non haxa praga entre eles, cando os conte.
13 Isto darán a todo aquel que pase entre os contados, medio siclo segundo o siclo do santuario: (un siclo é de vinte xeras); medio siclo será a ofrenda de Xehová.
14 Todo aquel que pase entre os contados, de vinte anos en diante, ofrecerá unha ofrenda ao Señor.
15 Os ricos non darán máis e os pobres non darán menos de medio siclo cando ofrendan a Xehová para facer expiación polas vosas almas.
16 E tomarás o diñeiro da expiación dos fillos de Israel e destinarao para o servizo do tabernáculo de reunión; para que sexa un recordo para os fillos de Israel diante do Señor, para facer expiación polas vosas almas.
17 E o Señor falou a Moisés, dicindo:
18Farás tamén unha fonte de bronce, e o seu pé tamén de bronce, para lavar con ela; e poñeraso entre o tabernáculo do encontro e o altar, e poñerás nela auga.
19 Pois Aharón e os seus fillos lavarán nela as mans e os pés:
20 Cando entren no tabernáculo do encontro, lavaranse con auga para que non morran; ou cando se achegan ao altar para ministrar, para o holocausto feito para o Señor.
21 Así que lavarán as mans e os pés para que non morran; e será un estatuto para sempre para eles, para el e para a súa descendencia en todas as súas xeracións.
22 Ademais, o Señor falou a Moisés, dicindo:
23 Tómache tamén as principais especias: cincocentos siclos de mirra pura, e a metade de canela doce, ata douscentos cincuenta siclos, e douscentos cincuenta siclos de calamus doce.

24 E de casia cincocentos siclos, segundo o siclo do santuario, e de aceite de oliva un hin.
25 E faraas un aceite de ungüento santo, un ungüento composto segundo a arte do boticario: será un aceite da unción santa.
26 E unxirás con el o tabernáculo do encontro e a arca do testemuño.
27 E a mesa e todos os seus utensilios, o candelero e os seus utensilios, e o altar do incenso.
28 E o altar do holocausto con todos os seus utensilios, e a lava e o seu pé.
29 E santificaraos para que sexan santísimos: todo o que os toque será santo.
30 E unxirás a Aharón e aos seus fillos e consagrarás para que me servan no oficio sacerdotal.
31 E diráslles aos fillos de Israel: Este será o aceite da unción santa para min durante as vosas xeracións.
32 Non se derramará sobre a carne do home, nin faredes ningunha outra semellante, segundo a súa composición: é santa, e será santa para vós.
33 Quen faga algo semellante a el, ou quen poña algo del sobre un estranxeiro, será eliminado do seu pobo.
34 E Xehová díxolle a Moisés: "Tócache especias doces, estácto, ónix e gálbano; estas especias doces con incienso puro: de cada unha terá o mesmo peso:
35 E farás del un perfume, unha confección segundo a arte do boticario, temperado, puro e santo:
36 E bateras un pouco dela e poñerás dela diante do testemuño no tabernáculo do encontro, onde me atoparei contigo: será para vós santísimo.
37 E en canto ao perfume que faredes, non vos fagades segundo a súa composición: será para vós santo para o Señor.
38 Quen faga así, para cheiralo, será incluso excluído do seu pobo.

CAPÍTULO 31

1 E o Señor falou a Moisés, dicindo:
2 Mira, eu chamei polo seu nome a Bezaleel, fillo de Uri, fillo de Hur, da tribo de Xudá:
3 E encheino do espírito de Deus, en sabedoría, en intelixencia, en coñecemento e en toda forma de traballo.
4 Para facer astucias, para traballar o ouro, a prata e o bronce,
5 E no corte de pedras, para engastalas, e na talla de madeira, para traballar en todo tipo de traballos.
6 E eu, velaquí, dei con el a Aholiab, fillo de Ahisamac, da tribo de Dan: e no corazón de todos os sabios puxen sabedoría para que fagan todo o que che mandei;
7O tabernáculo do encontro, a arca do testemuño e o propiciatorio que hai sobre el e todos os mobles do tabernáculo.
8 E a mesa e os seus utensilios, e o candelero puro con todos os seus utensilios, e o altar do incenso.
9 E o altar do holocausto con todos os seus utensilios, e a lava e o seu pé.
10 E os panos de servizo e as vestiduras sagradas do sacerdote Aharón e as vestiduras dos seus fillos para ministrar no oficio sacerdotal.
11 E o aceite da unción e o incenso doce para o lugar santo: farán conforme a todo o que che mandei.
12 E o Señor faloulle a Moisés:
13 Fálalles tamén aos fillos de Israel: "De certo, cumpriredes os meus sábados, porque é un sinal entre min e vós por todas as vosas xeracións; para que saibades que eu son o Señor que vos santifico.
14 Por iso, guardaredes o sábado; porque é santo para vós: todo aquel que o contamine será condenado á morte; porque quen faga algunha obra nel, esa alma será cortada de entre o seu pobo.
15 Poderase traballar seis días; pero o sétimo é o sábado de descanso, santo para o Señor: quen faga calquera traballo en día de reposo, será condenado á morte.
16 Polo tanto, os fillos de Israel observarán o sábado, para observalo durante as súas xeracións, como pacto perpetuo.
17 É un sinal entre min e os fillos de Israel para sempre: porque en seis días o Señor fixo o ceo e a terra, e no sétimo día descansou e quedou refrescado.
18 E deulle a Moisés, cando rematou de falar con el no monte Sinaí, dúas táboas de testemuño, táboas de pedra, escritas co dedo de Deus.

CAPÍTULO 32

1 E cando o pobo viu que Moisés tardaba en baixar do monte, o pobo reuniuse ante Aharón e díxolle: "Levántate, fainos deuses que vaian diante de nós; pois en canto a este Moisés, o home que nos sacou da terra de Exipto, non sabemos que lle pasou.
2 E díxolles Aharón: "Rompe os pendentes de ouro que están nas orellas das vosas mulleres, dos vosos fillos e das vosas fillas e tráeme.
3 E todo o pobo rompeu os pendentes de ouro que tiña nas orellas e tróuxonos a Aharón.
4 E recibiunos da súa man e fíxoo cunha ferramenta de gravar, despois de que o fixera un becerro de fundición.
5 E cando Aharón o viu, edificou un altar diante del; e Aharón proclamou e dixo: -"Mañá é festa para o Señor.
6 E levantáronse cedo ao día seguinte, ofreceron holocaustos e ofreceron sacrificios de paz; e a xente sentouse a comer e a beber, e levantouse para xogar.
7 E Xehová díxolle a Moisés: "Vai, baixa. porque o teu pobo, que sacaches da terra de Exipto, corrompiuse.
8 Desviáronse axiña do camiño que lles ordenei: fixéronlles un becerro de fundición e adoráronlle e sacrificáronlle sacrificios e dixeron: Estes son os teus deuses, Israel, os que te sacaron da terra de Exipto.
9 E Xehová díxolle a Moisés: "Eu vin este pobo, e velaquí que é un pobo de pescozo duro.
10 Agora, pois, déixame en paz, para que a miña ira se acenda contra eles e os consuma; e farei de ti unha gran nación.
11 E Moisés suplicou a Xehová, o seu Deus, e dixo: "Señor, por que se acende a túa ira contra o teu pobo, que sacaches do país de Exipto con gran poder e con man poderosa?
12 Por que deberían falar os exipcios e dicir: "Por maldade sacounos para matalos nas montañas e consumilos da superficie da terra?" Apártate da túa ira feroz e arrepíntate deste mal contra o teu pobo.
13 Lémbrate de Abraham, Isaac e Israel, os teus servos, a quen xurasches por ti mesmo, e díxolles: Multiplicarei a túa descendencia como as estrelas do ceo, e toda esta terra

da que falei darei á túa descendencia, e eles a herdarán para sempre.
14 E o Señor arrepentiuse do mal que pensaba facer co seu pobo.
15 Moisés volveuse e baixou do monte, e tiña na súa man as dúas táboas do testemuño: as táboas estaban escritas por ambos os seus lados; por un lado e por outro estaban escritos.
16 E as táboas eran obra de Deus, e a escritura era a escritura de Deus, gravada nas táboas.
17E cando Xosué escoitou o ruído do pobo mentres gritaba, díxolle a Moisés: "Hai ruído de guerra no campamento".
18 E dixo: "Non é a voz dos que claman por dominar, nin é a voz dos que claman por ser vencidos, senón o ruído dos que cantan.
19Aconteceu que, en canto chegou ao campamento, viu o becerro e a danza, e a ira de Moisés encantou e botou as táboas das súas mans e rompeunas debaixo do monte.
20 E colleu o becerro que eles fixeran, queimouno no lume, moiouno ata converterlo en po, despoxouno sobre a auga e fixo beber dela aos fillos de Israel.
21 E díxolle Moisés a Aharón: "Que che fixo este pobo para que lle fixeras un pecado tan grande?
22 E dixo Aharón: "Non se acentua o enfado do meu señor: ti sabes que o pobo está a piques".
23 Pois dixéronme: "Fainos deuses que vaian diante de nós; porque a este Moisés, o home que nos sacou da terra de Exipto, non sabemos que lle pasou".
24 E díxenlles: Quen teña ouro, que o rompa. Entón déronme: entón boteino ao lume, e saíu este becerro.
25 E cando Moisés viu que o pobo estaba espido; (pois Aharón espidáraos para a súa vergoña entre os seus inimigos:)
26 Entón Moisés púxose á porta do campamento e dixo: "Quen está ao lado de Xehová? que veña a min. E todos os fillos de Leví xuntáronse ante el.
27 E díxolles: "Así fala o Señor, Deus de Israel: "Poñede cada un a súa espada ao seu carón e entra e sae de porta en porta polo campamento e mata cada un ao seu irmán, cada un ao seu compañeiro e cada un ao seu veciño".
28 E os fillos de Leví fixeron segundo a palabra de Moisés, e aquel día caeron do pobo uns tres mil homes.
29 Pois Moisés dixera: "Consagrádevos hoxe ao Señor, cada un sobre o seu fillo e sobre o seu irmán; para que che dea unha bendición este día.
30 E aconteceu que ao día seguinte Moisés díxolle ao pobo: "Pecaches un gran pecado; e agora subirei ao Señor; se cadra farei expiación polo teu pecado.
31 Moisés volveu ao Señor e díxolle: "Oh, este pobo cometeu un gran pecado e fixoo deuses de ouro".
32 Agora ben, se perdoas o seu pecado...; e se non, bórrame, pídoche, do teu libro que escribiches.
33 E Xehová díxolle a Moisés: "Quen peque contra min, borrareino do meu libro".
34 Xa que logo, vai agora, conduce ao pobo ao lugar do que che falei: velaquí, o meu Anxo irá diante de ti; con todo, o día que o visite, visitarei o seu pecado sobre eles.
35 E o Señor azotou o pobo, porque fixeron o becerro que fixo Aharón.

CAPÍTULO 33

1 E díxolle Xehová a Moisés: "Vaite e sube de aquí, ti e o pobo que sacaches da terra de Exipto, á terra que xurei a Abraham, a Isaac e a Xacob, dicindo: "Á túa descendencia dareille.
2 E enviarei un anxo diante de ti; e expulsarei ao cananeo, ao amorreo, ao hitita, ao ferezeo, ao heveo e ao xebuseo.
3 A unha terra onde mana leite e mel, porque non subirei no medio de ti; porque ti es un pobo de pescozo duro: para que non te consuma no camiño.
4 E cando o pobo escoitou estas malas novas, chorou, e ninguén lle puxo os seus adornos.
5 Xa que o Señor dixera a Moisés: "Dille aos fillos de Israel: "Vós sodes un pobo de pescozo duro: subirei no medio de vós nun momento e consumiréte; pois agora quitade de ti os teus adornos, para que eu saiba que facer contigo".
6 E os fillos de Israel desposuíronse dos seus adornos xunto ao monte Horeb.
7 Moisés colleu o tabernáculo e púxoo fóra do campamento, lonxe do campamento, e chamouno Tabernáculo da reunión. E aconteceu que todos os que buscaban ao Señor saían ao tabernáculo do encontro, que estaba fóra do campamento.
8 E aconteceu que, cando Moisés saíu ao tabernáculo, todo o pobo levantouse e púxose cada un á porta da súa tenda e mirou por Moisés ata que entrou no tabernáculo.
9 E aconteceu que cando Moisés entrou no tabernáculo, a columna de nubes baixou e púxose á porta do tabernáculo, e o Señor falou con Moisés.
10 E todo o pobo viu a columna de nubes que estaba á porta do tabernáculo; e todo o pobo levantouse e adorou, cada un na porta da súa tenda.
11 E o Señor falou cara a cara con Moisés, como lle fala un home ao seu amigo. E volveu para o campamento, pero o seu servo Xosué, fillo de Nun, un mozo, non saíu do tabernáculo.
12 E díxolle Moisés ao Señor: "Vela, ti disme: Fai subir a este pobo; e non me indicas a quen enviarás comigo". Con todo dixeches: Coñézote polo teu nome, e tamén atopaches graza aos meus ollos.
13 Agora, pois, pídoche, se atopei graza aos teus ollos, móstrame agora o teu camiño, para que te coñeza e poida atopar graza ante os teus ollos, e considera que esta nación é o teu pobo.
14 E dixo: "A miña presenza irá contigo e darei descanso".
15 E díxolle: "Se a túa presenza non vai comigo, non nos leves de aquí".
16 Porque en que se saberá aquí que eu e o teu pobo atopamos graza aos teus ollos? Non é en que vas connosco? así seremos separados, eu e o teu pobo, de todos os pobos que están sobre a faz da terra.
17 E o Señor díxolle a Moisés: "Farei tamén o que falaches, porque atopaches graza aos meus ollos e coñezote polo teu nome".
18 E dixo: "Pégoche que me mostres a túa gloria".
19 E dixo: "Farei pasar diante de ti toda a miña bondade e proclamarei o nome de Xehová diante de ti; e terá misericordia de quen eu lle faga misericordia, e compadecerá de quen eu teño misericordia.

20 E dixo: "Non podes ver o meu rostro, porque ninguén me verá e vivirá".
21 E dixo Xehová: "Velaí, hai un lugar ao meu carón, e estarás sobre unha pedra.
22 E acontecerá que, mentres pase a miña gloria, poñereiche nun precipicio da rocha e cubrireite coa miña man mentres eu pase.
23 E quitarei a miña man, e verás as miñas costas, pero non se verá o meu rostro.

CAPÍTULO 34

1 E díxolle Xehová a Moisés: "Labra ti dúas táboas de pedra como as primeiras; e escribirei sobre estas táboas as palabras que estaban nas primeiras táboas que rompeches".
2 E estade preparado pola mañá, e sube pola mañá ao monte Sinaí e preséntate alí ante min no cumio do monte.
3 E ninguén subirá contigo, nin se vexa ninguén por todo o monte; nin os rabaños nin os rabaños pasan diante dese monte.
4 E labrou dúas táboas de pedra coma as primeiras; e levantouse Moisés pola mañá cedo e subiu ao monte Sinaí, como lle mandara Xehová, e colleu na súa man as dúas táboas de pedra.
5 E o Señor baixou na nube e estivo alí con el e proclamou o nome do Señor.
6 E o Señor pasou diante del e proclamou: Xehová, o Señor Deus, misericordioso e misericordioso, paciencia e abundante en bondade e verdade.
7 Guardando a misericordia por milleiros, perdoando a iniquidade, a transgresión e o pecado, e iso de ningún xeito eliminará aos culpables; castigando a iniquidade dos pais sobre os fillos e sobre os fillos dos fillos, ata a terceira e a cuarta xeración.
8 Moisés apresurouse e inclinou a cabeza cara á terra e adorou.
9 E dixo: "Se agora atopei graza nos teus ollos, Señor, que o meu Señor vaia entre nós; pois é un pobo de pescozo duro; e perdoa a nosa iniquidade e o noso pecado, e tómanos como herdanza.
10 E dixo: "Velaquí, fago un pacto: diante de todo o teu pobo farei marabillas como non se fixeron en toda a terra nin en ningunha nación; e todos os pobos entre os que estás verán a obra de Xehová, porque é terrible o que farei contigo".
11 Observa o que che mando hoxe: velaquí, expulso diante de ti ao amorreo, ao cananeo, ao hitita, ao ferezeo, ao heveo e ao xebuseo.
12 Ten coidado de que non fagas pacto cos habitantes da terra onde vas, para que non sexa unha trampa no medio de ti.
13 Mais vós destruirédes os seus altares, romperedes as súas imaxes e cortaredes os seus silveis.
14Porque non adorarás a outro deus, porque o Señor, que se chama Celoso, é un Deus celoso.
15 Para que non fagas un pacto cos habitantes da terra, e eles se prostituiren tras os seus deuses e ofrezan sacrificios aos seus deuses, e un te chame e comas do seu sacrificio;
16 E tomas das súas fillas para os teus fillos, e as súas fillas prostituiranse tras os seus deuses e fai que os teus fillos se prostituyan tras os seus deuses.
17 Non te farás deuses de fundición.
18 Celebrarás a festa dos ázimos. Sete días comerás pans ázimos, como eu che mandei, no tempo do mes de Abib, porque no mes de Abib saíches de Exipto.
19 Todo o que abre a matriz é meu; e cada primoxénito do teu gando, sexa boi ou ovella, é macho.
20 Pero o primoxénito dun asno redimirás cun cordeiro; e se non o redimes, romperáslle o pescozo. Redimirás a todos os primoxénitos dos teus fillos. E ninguén aparecerá diante de min baleiro.
21 Seis días traballarás, pero o sétimo descansarás: descansarás no tempo da espiga e na colleita.
22 E celebrarás a festa das semanas, das primicias da colleita do trigo e a festa da recolección ao final do ano.
23Tres veces ao ano todos os teus fillos comparecerán ante o Señor Deus, o Deus de Israel.
24 Porque vou botar fóra de ti as nacións e ensancharei as túas fronteiras; nin ninguén desexará a túa terra, cando subas para aparecer diante de Xehová, o teu Deus, tres veces ao ano.
25 Non ofrecerás o sangue do meu sacrificio con fermento; nin o sacrificio da festa da pascua quedará ata a mañá.
26 O primeiro dos primeiros froitos da túa terra levarás á casa de Xehová, o teu Deus. Non feras un cabrito no leite da súa nai.
27 E díxolle Xehová a Moisés: "Escribe estas palabras, porque despois de cumprir estas palabras fixen un pacto contigo e con Israel".
28 E estivo alí co Señor corenta días e corenta noites; nin comía pan nin bebeu auga. E escribiu nas táboas as palabras do pacto, os dez mandamentos.
29 E aconteceu que cando Moisés baixaba do monte Sinaí coas dúas táboas do testemuño na man de Moisés, cando baixaba do monte, Moisés non soubo que a pel do seu rostro brillaba mentres falaba con el.
30 E cando Aharón e todos os fillos de Israel viron a Moisés, velaquí, a pel do seu rostro brillaba; e tiñan medo de achegarse a el.
31 E Moisés chamounos; e Aharón e todos os xefes da congregación volveron a el, e Moisés falou con eles.
32 Despois achegáronse todos os fillos de Israel e mandoulles todo o que o Señor lle falara no monte Sinaí.
33 E ata que Moisés rematou de falar con eles, púxolle un veo na cara.
34Pero cando Moisés entrou diante do Señor para falar con el, quitou o veo ata que saíu. E saíu e faloulles aos fillos de Israel o que lle mandaron.
35 E os fillos de Israel viron o rostro de Moisés, que a pel do rostro de Moisés brillaba; e Moisés púxose de novo o veo sobre o seu rostro ata que entrou para falar con el.

CAPÍTULO 35

1 E Moisés reuniu a toda a congregación dos fillos de Israel e díxolles: "Estas son as palabras que o Señor mandou para que as poñades en práctica".
2 Seis días traballarase, pero o sétimo día será para vós un día santo, un sábado de descanso para o Señor: todo aquel que faga traballo nel será condenado á morte.
3 Non prenderás lume en todas as túas vivendas o día de sábado.
4 E falou Moisés a toda a congregación dos fillos de Israel, dicindo: Isto é o que o Señor mandou, dicindo:

5 Tomade de entre vós unha ofrenda para o Señor: quen sexa de corazón disposto, que a traia, unha ofrenda para o Señor; ouro, prata e bronce,
6 E azul, púrpura, escarlata e liño fino e pelo de cabra,
7E peles de carneiros tinguidas de vermello, e peles de teixugo e madeira de cacao,
8 E aceite para a luz, e aromas para o aceite da unción e para o incenso doce.
9 E pedras de ónice e pedras para engasar para o efod e para o pectoral.
10 E todos os sabios de corazón de entre vós virán e farán todo o que o Señor mandou;
11O tabernáculo, a súa tenda e a súa cuberta, os seus tachuelas, as súas táboas, as súas barras, os seus alicerces e os seus basamentos,
12 A arca e as súas varas, co propiciatorio e o velo da cuberta,
13 A mesa e os seus bastóns e todos os seus utensilios e os pans da proposición.
14Tamén o candelabro para a luz, e os seus mobles e as súas lámpadas, co aceite para a luz,
15 E o altar do incenso, e as súas varas, o aceite da unción e o incenso doce, e a cortina da porta á entrada do tabernáculo.
16O altar dos holocaustos, coa súa grella de bronce, as súas varas e todos os seus utensilios, a lava e o seu pé,
17As cortinas do atrio, as súas columnas e as súas bases, e a cortina para a porta do atrio,
18Os alfinetes do tabernáculo e os alfinetes do atrio e as súas cordas,
19Os panos de servizo, para facer o servizo no santuario, as vestiduras santas do sacerdote Aharón e as vestiduras dos seus fillos para ministrar o oficio sacerdotal.
20 E toda a congregación dos fillos de Israel apartouse da presenza de Moisés.
21 E viñeron todos os que o animase o seu corazón e todos os que o seu espírito quixo, e levaron a ofrenda do Señor para a obra do tabernáculo de reunión, para todo o seu servizo e para as vestiduras santas.
22 E viñeron, homes e mulleres, cantos tiñan o corazón disposto, e trouxeron pulseiras, pendentes, aneis e táboas, todas as xoias de ouro; e todos os que ofrecían ofreceron unha ofrenda de ouro ao Señor.
23 E todos os homes con quen se atoparon azuis, púrpura e escarlata, liño fino, pelo de cabra, peles vermellas de carneiros e peles de teixugo, trouxéronas.
24Todo aquel que ofrecía unha ofrenda de prata e de bronce traía a ofrenda ao Señor;
25 E todas as mulleres de corazón sabio fiaron coas súas mans e trouxeron o que fiaron, tanto de azul como de púrpura e escarlata e de liño fino.
26 E todas as mulleres cuxo corazón as excitaba con sabedoría fiaban pelo de cabra.
27 E os gobernantes trouxeron pedras de ónice e pedras para engastar, para o efod e para o pectoral;
28 E aromas e aceite para a luz, e para o aceite da unción e para o incenso doce.
29Os fillos de Israel presentaron a Xehová unha ofrenda voluntaria, todos os homes e todas as mulleres, cuxo corazón quixesen levar para todo tipo de traballos que Xehová mandou facer pola man de Moisés.
30 E díxolles Moisés aos fillos de Israel: "Velade, o Señor chamou polo seu nome a Bezaleel, fillo de Uri, fillo de Hur, da tribo de Xudá;
31 E encheuno do espírito de Deus, en sabedoría, entendemento e coñecemento, e en toda forma de traballo;
32 E para idear obras curiosas, para traballar o ouro, a prata e o bronce,
33 E no corte de pedras, para fixalas, e na talla de madeira, para facer calquera traballo astuto.
34 E puxo no seu corazón para ensinar, tanto el como Aholiab, fillo de Ahisamac, da tribo de Dan.
35 Encheunos de sabedoría de corazón, para facer todo tipo de traballos, do gravador e do obreiro astuto e do bordador, de azul, e de púrpura, de escarlata e de liño fino, e do tecedor, dos que fan calquera traballo e dos que idean traballos astutos.

CAPÍTULO 36

1Entón Bezaleel e Aholiab, e todos os homes de corazón sabio, nos que o Señor puxo sabedoría e entendemento para saber facer todo tipo de traballos para o servizo do santuario, segundo todo o que o Señor mandara.
2 E Moisés chamou a Bezaleel e a Aholiab, e a todos os homes sabios de corazón, en cuxo corazón o Señor puxera sabedoría, a todos aqueles cuxo corazón o incitaba a acudir á obra para facelo.
3 E recibiron de Moisés toda a ofrenda que os fillos de Israel trouxeran para a obra do servizo do santuario, para facer con ela. E traíanlle ofrendas gratuítas todas as mañás.
4 E todos os homes sabios, que facían toda a obra do santuario, viñeron cada un da súa obra que facían;
5 E dixéronlle a Moisés: "O pobo trae moito máis que suficiente para o servizo da obra que o Señor mandou facer".
6 Moisés deu un mandamento e fixeron que se proclamase por todo o campamento, dicindo: "Non fagan máis traballo nin home nin muller para a ofrenda do santuario". Entón, a xente foi impedida de traer.
7Pois o material que tiñan era suficiente para todo o traballo para facelo, e demasiado.
8 E todo home sabio de corazón entre os que traballaban no tabernáculo facía dez cortinas de liño fino torcido, azul, púrpura e escarlata: fíxoas con querubíns de habilidade.
9 A lonxitude dunha cortina era de vinte e oito cóbados e a anchura dunha cortina de catro cóbados: as cortinas eran todas dun mesmo tamaño.
10 E uniu as cinco cortinas unha a outra: e as outras cinco cortinas uniu unha á outra.
11 E fixo lazos de cor azul no bordo dunha cortina dende a beira da unión; igualmente fixo no lado extremo doutra cortina, na unión da segunda.
12 Fixo cincuenta lazos nunha cortina, e cincuenta lazos fixo no bordo da cortina que estaba na unión da segunda: as lazos suxeitaban unha cortina a outra.
13 E fixo cincuenta tachuelas de ouro, e uniu as cortinas unhas a outras coas tachuelas, e converteuse nun só tabernáculo.
14 E fixo cortinas de pelo de cabra para a tenda sobre o tabernáculo: fíxoas once cortinas.

15 A lonxitude dunha cortina era de trinta cóbados, e catro cóbados a anchura dunha cortina: as once cortinas tiñan un mesmo tamaño.
16 E uniu cinco cortinas separadas e seis cortinas separadas.
17 E fixo cincuenta lazos no bordo extremo da cortina na unión, e cincuenta lazos no bordo da cortina que unía a segunda.
18 E fixo cincuenta tachuelas de bronce para unir a tenda, para que fose unha soa.
19 E fixo unha cuberta para a tenda de peles de carneiro tinguidas de vermello, e unha cuberta de peles de teixugo por riba.
20 E fixo táboas para o tabernáculo de madeira de acacia, de pé.
21 A lonxitude dunha táboa era de dez cóbados e a anchura dun cóbado e medio.
22 Unha táboa tiña dúas espigas, igualmente distantes entre si: así fixo para todas as táboas do tabernáculo.
23 E fixo táboas para o tabernáculo; vinte táboas para o lado sur cara ao sur:
24 E fixo corenta basas de prata debaixo das vinte táboas; dous soportes debaixo dunha táboa para as súas dúas espigas, e dous soportes debaixo doutra táboa para os seus dous espigas.
25 E para o outro lado do tabernáculo, que está cara á esquina norte, fixo vinte táboas.
26 E as súas corenta bases de prata; dúas tomas debaixo dunha placa e dúas tomas debaixo doutra placa.
27 E para os lados do tabernáculo cara ao oeste fixo seis táboas.
28 E fixo dúas táboas para as esquinas do tabernáculo nos dous lados.
29 E uníronse por debaixo, e xuntos na súa cabeceira, nun anel: así fixo con ambos nos dous cantos.
30 E había oito táboas; e os seus basamentos eran dezaseis basas de prata, debaixo de cada táboa.
31 E fixo barras de madeira de cacao; cinco para as táboas dun lado do tabernáculo,
32 E cinco barras para as táboas do outro lado do tabernáculo, e cinco barras para as táboas do tabernáculo para os lados do oeste.
33 E fixo que a barra do medio atravesase as táboas dun extremo ao outro.
34 E cubriu de ouro as táboas e fixo que os seus aneis de ouro fosen lugares para as barras, e recubriu as barras de ouro.
35 E fixo un veo de cor azul, púrpura e escarlata e liño fino torcido: con querubíns fíxoo de habilidade.
36 Fixo nela catro columnas de madeira de acacia e recubriunas de ouro: os seus ganchos eran de ouro; e botoulles catro basas de prata.
37 E fixo unha cortina para a porta do tabernáculo de azul, púrpura e escarlata e liño fino torcido, feito de costura;
38 E os seus cinco pilares cos seus ganchos; e cubriu de ouro os seus capiteles e os seus listones, pero os seus cinco soportes eran de bronce.

CAPÍTULO 37

1 E Bezaleel fixo a arca de madeira de acacia: tiña dous cóbados e medio de lonxitude, cóbado e medio de ancho e cóbado e medio de altura.
2 E cubriuna de ouro puro por dentro e por fóra, e fíxolle unha coroa de ouro arredor.
3 Fundoulle catro aneis de ouro, que se fixarían nas catro esquinas; ata dous aneis por un lado e dous aneis por outro lado.
4 E fixo varas de madeira de acacia e recubriunas de ouro.
5 E meteu as varas nos aneis dos lados da arca, para levar a arca.
6 E fixo o propiciatorio de ouro puro: dous cóbados e medio de lonxitude e un cóbado e medio de ancho.
7 E fixo dous querubíns de ouro, batidos dunha soa peza, nos dous extremos do propiciatorio;
8 Un querubín a este lado e outro querubín ao outro extremo a outro lado: do propiciatorio fixo os querubíns dos dous extremos.
9 E os querubíns estendían as súas ás no alto e cubríanse coas súas ás sobre o propiciatorio, co rostro un para outro; ata o propiciatorio estaban os rostros dos querubíns.
10 E fixo a mesa de madeira de acacia: dous cóbados tiña a súa lonxitude, un cóbado o ancho e un cóbado e medio a súa altura.
11 E cubriuna de ouro puro e fíxolle unha coroa de ouro arredor.
12 Tamén fixo para ela un bordo dun man de ancho arredor; e fixo unha coroa de ouro para o seu bordo arredor.
13 E fundiu para el catro aneis de ouro, e puxo os aneis nas catro esquinas que estaban nos catro pés.
14 Fronte á beira estaban os aneis, os lugares para as varas para levar a mesa.
15 E fixo as varas de madeira de acacia e cubriunas de ouro para levar a mesa.
16 E fixo os vasos que estaban enriba da mesa, os seus pratos, as súas culleres, as súas cuncas e as súas tapas para cubrir, de ouro puro.
17 E fixo o candelero de ouro puro; o seu fuste, a súa póla, as súas cuncas, os seus pomos e as súas flores eran do mesmo:
18 E seis pólas que saían dos seus lados; tres pólas do candelabro por un lado, e tres pólas do candelabro do outro lado:
19 Tres cuncas feitas ao xeito das améndoas nunha póla, un pomo e unha flor; e tres cuncas feitas como améndoas noutra póla, un pomo e unha flor: así ó longo das seis pólas que saen do candelero.
20 E no candelero había catro cuncas feitas coma améndoas, os seus pomos e as súas flores.
21 E un pomo debaixo de dúas pólas do mesmo, e un pomo debaixo de dúas pólas do mesmo, e un pomo debaixo de dúas pólas do mesmo, segundo as seis pólas que saen dela.
22 Os seus pomos e as súas pólas eran da mesma: todo era unha obra batida de ouro puro.
23 E fixo de ouro puro as súas sete lámpadas, os seus apagadores e os seus pratos.
24 Fíxoo cun talento de ouro puro e todos os seus utensilios.
25 E fixo o altar do incenso de madeira de acacia: tiña un cóbado de lonxitude e un códo de ancho; era cadrado; e tiña dous cóbados de altura; os seus cornos eran do mesmo.
26 E cubriuna de ouro puro, tanto a súa parte superior, como os seus lados arredor e os cornos; tamén fíxolle unha coroa de ouro arredor.

27 E fíxolle dous aneis de ouro debaixo da súa coroa, polas dúas esquinas dela, nos dous lados, para que fosen lugares para as varas para levala.
28 E fixo as varas de madeira de acacia e recubriunas de ouro.
29 E fixo o aceite da santa unción e o incenso puro de aromas doces, segundo o traballo do boticario.

CAPÍTULO 38

1 E fixo o altar dos holocaustos de madeira de acacia: a súa lonxitude era de cinco cóbados e a súa anchura de cinco cóbados; era cadrado; e a súa altura de tres cóbados.
2 E fixo os seus cornos nas catro esquinas; os seus cornos eran do mesmo: e cubriuno de bronce.
3 E fixo todos os utensilios do altar, as potas, as pas, as cuncas, os ganchos e as brasas: todos os seus utensilios fixos de bronce.
4 E fixo para o altar unha reixa de bronce de rede debaixo do compás debaixo ata o medio.
5 E fundou catro aneis para os catro extremos da reixa de bronce, para que fosen lugares para as varas.
6 E fixo as varas de madeira de acacia e recubriunas de bronce.
7 E puxo as varas nos aneis dos lados do altar, para que o levasen; fixo oco o altar con táboas.
8 E fixo a fonte de bronce, e o seu pé de bronce, dos espellos das mulleres que se reunían á porta do tabernáculo do encontro.
9 E fixo o atrio: no lado sur, cara ao sur, as cortinas do atrio eran de liño fino torcido, cen cóbados.
10 Os seus alicerces eran vinte e vinte as súas bases de bronce; os ganchos dos alicerces e os seus filetes eran de prata.
11 E para o lado norte, as cortinas eran de cen cóbados, vinte columnas e vinte bases de bronce; os ganchos dos alicerces e os seus filetes de prata.
12 E para o lado oeste había cortinas de cincuenta cóbados, dez columnas e dez bases; os ganchos dos alicerces e os seus filetes de prata.
13 E polo lado leste cara ao leste cincuenta cóbados.
14 As cortinas dun lado da porta eran de quince cóbados; os seus alicerces tres e os seus soportes tres.
15 E para o outro lado da porta do patio, a esta e a outra, había cortinas de quince cóbados; os seus alicerces tres e os seus soportes tres.
16 Todas as cortinas do atrio ao redor eran de liño fino torcido.
17 E as bases das columnas eran de bronce; os ganchos dos alicerces e os seus filetes de prata; e a superposición dos seus capítulos de prata; e todos os alicerces da corte estaban enfilados de prata.
18 E a cortina da porta do atrio era de agulla, de azul, púrpura e escarlata e liño fino retorcido: vinte cóbados de longo e cinco cóbados de ancho, de acordo coas cortinas do atrio.
19 E os seus alicerces eran catro e as súas bases de bronce catro; os seus ganchos de prata, e a superposición dos seus capítulos e os seus filetes de prata.
20 E todos os alfinetes do tabernáculo e do atrio ao redor eran de bronce.
21 Esta é a suma do tabernáculo, o tabernáculo do Testemuño, tal e como foi contado, segundo o mandamento de Moisés, para o servizo dos levitas, da man de Itamar, fillo do sacerdote Aharón.
22 Bezaleel, fillo de Uri, fillo de Hur, da tribo de Xudá, fixo todo o que o Señor lle mandou a Moisés.
23 Con el estaba Aholiab, fillo de Ahisamac, da tribo de Dan, gravador, obreiro hábil e bordador de azul, púrpura, escarlata e liño fino.
24 Todo o ouro que se ocupaba para o traballo en toda a obra do santuario, mesmo o ouro da ofrenda, era de vinte e nove talentos e setecentos trinta siclos, segundo o siclo do santuario.
25 E a prata dos contados da congregación foi de cen talentos e mil setecentos sesenta e quince siclos, segundo o siclo do santuario.
26 Unha beca por cada home, é dicir, medio siclo, segundo o siclo do santuario, por cada que fose contado, desde os vinte anos en diante, por seiscentos mil tres mil cincocentos cincuenta homes.
27 E dos cen talentos de prata fundíronse os basamentos do santuario e os basamentos do veo; cen alvéolos dos cen talentos, un talento por alvéolo.
28 E dos mil setecentos setenta e cinco siclos fixo ganchos para as columnas, e cubriu os seus capiteles e fíxoos.
29 O bronce da ofrenda era de setenta talentos e dous mil catrocentos siclos.
30 E fixo con iso as bases da porta do tabernáculo do encontro, o altar de bronce, a reixa de bronce para el e todos os utensilios do altar.
31 E as bases do atrio ao redor, as bases da porta do atrio, todos os alfinetes do tabernáculo e todos os alfinetes do atrio ao redor.

CAPÍTULO 39

1 E de azul, púrpura e escarlata, fixeron panos de servizo para o servizo no santuario, e fixeron as vestiduras santas para Aharón; como o Señor mandou a Moisés.
2 E fixo o efod de ouro, azul, púrpura e escarlata e liño fino torcido.
3 E bateron o ouro en chapas finas e cortárono en arames, para traballalo en azul, púrpura, escarlata e liño fino, con traballos astutos.
4 Fixéronlle ombreiros para unilo: polos dous bordos estaba unido.
5 E o curioso cinto do seu efod, que estaba encima, era do mesmo, segundo a súa obra; de ouro, azul, púrpura e escarlata e liño fino torcido; como o Señor mandou a Moisés.
6 E labraron pedras de ónix encerradas en ouros, gravadas, como se gravan os sinais, cos nomes dos fillos de Israel.
7 E púxoas sobre os ombreiros do efod, para que fosen pedras para lembrar aos fillos de Israel; como o Señor mandou a Moisés.
8 E fixo o pectoral de obra astuta, como a obra do efod; de ouro, azul e púrpura e escarlata e liño fino torcido.
9 Era cadrado; facían dobre o pectoral: un palmo tiña a súa lonxitude e un palmo o seu ancho, sendo o dobre.
10 E puxeron nel catro filas de pedras: a primeira fila era un sardio, un topacio e un carbuncle: esta era a primeira fila.

11 E a segunda fila, unha esmeralda, un zafiro e un diamante.
12 E a terceira fila, un ligure, unha ágata e unha ametista.
13 E a cuarta fila, un berilo, un ónice e un xaspe: estaban encerrados en ouros nas súas tapas.
14 E as pedras eran segundo os nomes dos fillos de Israel, doce, segundo os seus nomes, como gravados dun selo, cada un co seu nome, segundo as doce tribos.
15 Fixeron no pectoral unhas cadeas nos seus extremos, de ouro puro.
16 E fixeron dous ouros e dous aneis de ouro; e coloque os dous aneis nos dous extremos do pectoral.
17 E puxeron as dúas cadeas de ouro enroladas nos dous aneis dos extremos do pectoral.
18 Fixáronos os dous extremos das dúas cadeas de coroa nos dous ocos e puxéronos nos ombreiros do efod, diante del.
19 E fixeron dous aneis de ouro e puxéronos nos dous extremos do pectoral, no seu bordo, que estaba no lado interior do efod.
20 E fixeron outros dous aneis de ouro, e puxéronos nos dous lados do efod por debaixo, na parte dianteira do mesmo, fronte á outra unión, por riba do cinto curioso do efod.
21 E ataron o pectoral polos seus aneis aos aneis do efod cun cordón azul, para que quede por riba do cinto curioso do efod, e para que o pectoral non se soltase do efod; como o Señor mandou a Moisés.
22 E fixo o manto do efod de tecido, todo de azul.
23 E había un oco no medio da túnica, coma o burato dunha corbata, cunha cinta ao redor do burato para que non se rasgara.
24 E fixeron nos bordes do manto granadas de cor azul, púrpura e escarlata e liño torcido.
25 E fixeron campás de ouro puro e puxéronse as campás entre as granadas sobre o bordo do manto, ao redor entre as granadas;
26 Unha campá e unha granada, unha campá e unha granada, ao redor do bordo da túnica para ministrar; como o Señor mandou a Moisés.
27 E fixeron para Aharón e para os seus fillos mantos de liño fino e tecido.
28 E unha mitra de liño fino, e bonitos gorros de liño fino e calzóns de liño de liño fino torcido.
29 E un cinto de liño fino torcido, azul, púrpura e escarlata, feitos de agulla; como o Señor mandou a Moisés.
30 E fixeron a placa da coroa santa de ouro puro e escribiron sobre ela unha escritura, como as gravadas dun selo: SANTIDADE AO SEÑOR.
31 E atáronlle un encaixe de cor azul, para fixalo no alto sobre a mitra; como o Señor mandou a Moisés.
32 Así foi rematada toda a obra do tabernáculo da tenda do encontro, e os fillos de Israel fixeron todo o que o Señor mandou a Moisés, así o fixeron.
33 E trouxéronlle a Moisés o tabernáculo, a tenda e todos os seus mobles, os seus tachuelas, as súas táboas, as súas barras, os seus alicerces e os seus basamentos.
34 E a cuberta de peles de carneiro tinguidas de vermello, a cuberta de peles de teixugo e o veo da cuberta.
35 A arca do testemuño, as súas varas e o propiciatorio,
36 A mesa e todos os seus utensilios e os pans da proposición.
37 O candelero puro, coas súas lámpadas, coas lámpadas que hai que poñer en orde, e todos os seus utensilios, e o aceite para a luz.
38 E o altar de ouro, o aceite da unción, o incenso doce e a cortina para a porta do tabernáculo.
39 O altar de bronce, a súa reixa de bronce, os seus paus e todos os seus utensilios, a lava e o seu pé,
40As cortinas do atrio, as súas columnas e os seus basamentos, e a cortina da porta do atrio, os seus cordóns e os seus alfinetes, e todos os utensilios do servizo do tabernáculo, para a tenda do encontro.
41Os panos de servizo para o servizo no santuario, e as vestiduras sagradas do sacerdote Aharón e as vestiduras dos seus fillos para oficiar o oficio sacerdotal.
42 Segundo todo o que o Señor mandou a Moisés, os fillos de Israel fixeron toda a obra.
43 Moisés observou toda a obra e velaquí que o fixeran como o mandara Xehová, así o fixeran, e Moisés bendiciunos.

CAPÍTULO 40

1 E o Señor falou a Moisés, dicindo:
2 O primeiro día do primeiro mes colocarás o tabernáculo da tenda do encontro.
3 E poñerás nela a arca do testemuño e cubrirás a arca co veo.
4 E levarás a mesa e poñerás en orde as cousas que hai que poñer nela; e traerás o candelero e acenderás as súas lámpadas.
5 E colocarás o altar de ouro para o incenso diante da arca do testemuño e colocarás a cortina da porta do tabernáculo.
6 E colocarás o altar do holocausto diante da porta do tabernáculo da tenda do encontro.
7Poñerás a pía entre a tenda do encontro e o altar, e poñerás nela auga.
8 E colocarás o atrio ao redor e colgarás a cortina na porta do atrio.
9 E tomarás o aceite da unción e unxirás o tabernáculo e todo o que hai nel, e santificarao e todos os seus utensilios, e será santo.
10 E unxirás o altar do holocausto e todos os seus utensilios, e santificarás o altar, e será un altar santísimo.
11 E unxirás a lava e o seu pé, e santificarás.
12 E levarás a Aharón e aos seus fillos á porta do tabernáculo do encontro e lavalos con auga.
13 E vestirás a Aharón as vestiduras sagradas, unxirao e santificarao; para que me serva no oficio sacerdotal.
14 E levarás aos seus fillos e vestirás de túnicas.
15 E unxiraos, como unxiches ao seu pai, para que me servan no oficio de sacerdote, porque a súa unción será certamente un sacerdocio eterno por todas as súas xeracións.
16 Así fixo Moisés: conforme a todo o que lle mandou Xehová, así o fixo.
17 E aconteceu que no primeiro mes do segundo ano, o primeiro día do mes, ergueuse o tabernáculo.
18 E Moisés ergueu o tabernáculo e puxo os seus basamentos, colocou as táboas e colocou as barras e ergueu as súas columnas.
19 E estendeu a tenda sobre o tabernáculo, e puxo encima dela a cuberta da tenda; como o Señor mandou a Moisés.

20 E colleu e meteu o testemuño na arca, colocou as varas na arca e puxo o propiciatorio encima da arca.
21 E introduciu a arca no tabernáculo, puxo o veo da cuberta e cubriu a arca do testemuño; como o Señor mandou a Moisés.
22 E puxo a mesa na tenda do encontro, ao lado norte do tabernáculo, fóra do velo.
23 E puxo en orde o pan diante do Señor; como o Señor mandara a Moisés.
24 E puxo o candelero na tenda do encontro, fronte á mesa, no lado sur do tabernáculo.
25 E acendeu as lámpadas diante do Señor; como o Señor mandou a Moisés.
26 E puxo o altar de ouro na tenda do encontro diante do veo:
27 E queimou nel incenso doce; como o Señor mandou a Moisés.
28 E puxo a cortina á porta do tabernáculo.
29 E puxo o altar do holocausto á porta do tabernáculo da tenda do encontro, e ofreceu sobre el o holocausto e a ofrenda; como o Señor mandou a Moisés.
30 E colocou a fonte entre a tenda do encontro e o altar, e puxo alí auga para lavar.
31 Moisés, Aharón e os seus fillos laváronse nela as mans e os pés:
32 Cando entraban na tenda do encontro e cando se achegaban ao altar, lavábanse; como o Señor mandou a Moisés.
33 E levantou o atrio arredor do tabernáculo e do altar, e puxo a cortina da porta do atrio. Entón Moisés rematou o traballo.
34Entón unha nube cubriu a tenda do encontro, e a gloria de Xehová encheu o tabernáculo.
35 E Moisés non puido entrar na tenda da reunión, porque a nube estaba sobre ela e a gloria de Xehová encheu o tabernáculo.
36 E cando a nube se levantou de encima do tabernáculo, os fillos de Israel seguiron en todas as súas viaxes.
37Pero se a nube non se levantaba, non marcharon ata o día en que foi levantada.
38 Porque a nube de Xehová estaba sobre o tabernáculo durante o día, e lume sobre el durante a noite, á vista de toda a casa de Israel, en todas as súas viaxes.